

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an	150 Lei
Pe jumătate	75 Lei
Pe străinătate	300 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3-1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaj
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Mellin și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR   Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

„PACE VOUĂ“!

Ce cuvinte pline de farmec! Ce cuvinte pline de mângâiere și de dragoste!

Și cât de puțin le știam noi prețui și înțelege, până era lumea în pace! Astăzi însă, când milioane de soldați stau față-n față pe câmpurile de luptă; când în munți și în văi, în apă și în văzduh, nu până și sub apă nu mai este pace, ci numai vrăjmășie; astăzi când atâtea popoare sunt cutropite și în luptă, iar multe așteaptă cu înfrigurare ziua de mâine, care le poate aduce și lor izbucnirea războiului; astăzi, zic, abia astăzi ne putem da seama, ce minunate, ce îngerești, ce pline de farmec sunt cuvintele acestea rostite de Domnul, chiar în ziua învierii sale.

Ce bine cunoștea Isus inima omenească!

El, pe care vrăjmășia omenească l-a răpus; care, cu toate că a făcut numai bine, a fost ucis mișelește; care nu a avut în inima sa decât dragoste către toată lumea; El a știut, la ce mari rele duce vrăjmășia și ura, de aceea i-a salvat pe apostolii săi îndată după înviere cu cuvintele: „Pace vouă“!

Când a rostit aceste cuvinte, el a văzut cu ochii săi sufletești toată vrăjmășia, începând cu uciderea lui Avel și continuând cu atâtea sute și mii de războaie până în zilele sale, când foarte rar se întâmpla să nu fie în vreun an războiu; a văzut însă, ca Dumnezeu, și întreg viitorul, până la sfârșitul seacurilor, și neastâmpărul oamenilor și dușmănia continuă și sufletele pline de vrăjmășie; pe oamenii hrăpăreți cari nu se ostoaie și se dușmănesc într'una, fără înțelegere și fără astâmpăr; pe toți oamenii cari par'că nu pot trăi fără dușmănie și fără războire. De aceea le-a dorit oamenilor cea mai mare binecuvântare, care este pacea.

Bine știa el, că pace nu va fi cu una cu două, pentru că așa este firea omenească, plină de răutate și plină de vrăjmășie.

Bine știa el că oamenii cei mai

mulți nu se vor sinchisi prea mult de învățăturile sale; că vor continua a trăi tot atât de păgânește ca și înainte de venirea sa și că neîdreptatea va continua să stăpânească în sufletele atâtorora. De aceea le-a dorit alor săi într'una: „pace vouă“!

Pacea este cea mai mare binefacere a omenirii. Dar această pace nu poate dăinui decât în sufletele acelor cari țin poruncile dumnezeiești. Nu este pace în sufletele acelor cari urăsc pe Dumnezeu și pe deapropoale, cari fac strâmbătăți șiucid, cari sunt plini de curvie și de toate blăstămățiile. Pacea fuge de păcat, pacea nu stă de vorbă decât cu virtutea. Când a dorit deci Isus apostolilor săi și tuturor credincioșilor săi pace, le-a dorit totdeodată și schimbarea mo-

ravurilor în spre bine, și ca să țină poruncile dumnezeiești și bisericiești.

Și nu va fi pace în lume, până nu se vor ținea poruncile Domnului. Nu, nu, nicidecât și nici odată până atunci.

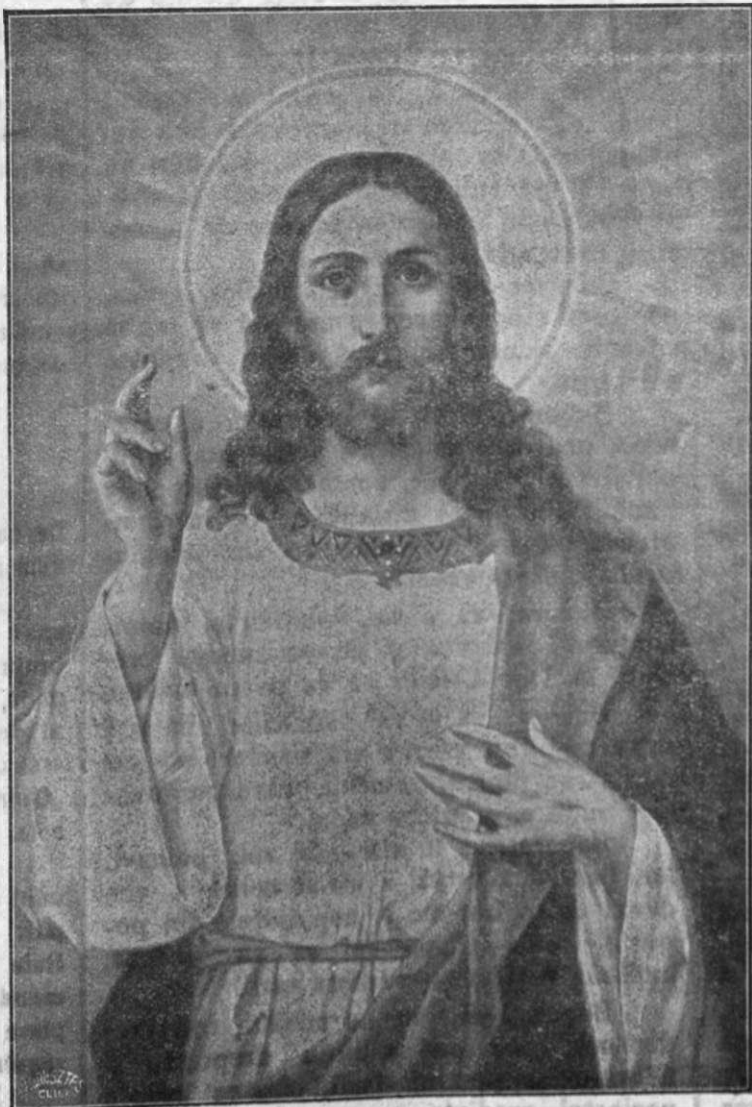
De aceea poruncește sf. noastră Biserică, să ne curățim, în ziua cea sfântă a învierii, mai întâi simțirile noastre, să ne curățim inimile și sufletele noastre. De aceea trebuie să ne spovedim în cursul postului mare, ca să fim deplin curați în ziua sfintelor Paști și astfel să ne putem împărtăși de pacea Domnului.

„Pace vă las vouă, pacea mea o dau vouă, nu cum dă lumea v'o dau eu vouă“ zice Mântuitorul la sf. evanghelist Ioan 14, 27. Da, pentru că lumea e așa cum o cunoaștem, plină de patimă, de ură și de răutate. Ce pace poate deci ea întinde sufletelor noastre? Pe când Isus, care a introdus în lume dragostea adevărată, ne asigură de o pace înaltă, de o pace ca și care lumea încă n'a cunoscut.

Dar curățirea sufletelor nu e de ajuns dacă o avem numai singuratecii, ci trebuie să o aibă și popoarele. Și ele trebuie să-și curețe simțirile și conștiința, și ele trebuie să trăiască după poruncile Domnului, căci altfel nu va fi nici odată pace pe pământ.

Priviți la icoana aceasta cu adevărat atât de frumoasă a Mântuitorului. Priviți-i fața atât de luminoasă, atât de pașnică, atât de liniștită și totuși atât de plină de putere. Câtă bunătate, câtă dragoste, câtă încredere nu se poate citi de pe ea! Pictorul care a zugrăvit-o, a voit să-l arete pe Isus așa cum s'a arătat apostolilor săi în ziua cea sfântă a învierii. „Fiind seară în ziua aceea, cea dintâi a săptămânii, și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica Iudeilor, venit-a Isus și a stătut în mijloc și le-a zis lor: „Pace vouă“. I-se vede încă rana pe dosul mâinei stângi, iar pe față se mai zărește încă o dungă din suferințele cumplite ce le-a îndurat!

Ceice doriți să vă împărtășiți de pacea cerească a Lui Isus, apropiați-vă cu sufletele curate de el și veți primi pacea lui. Iar primind această pace și avându-o în

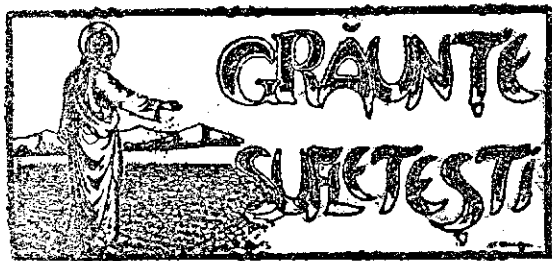

suflete, veniți cu toții, să ne rugăm Împăratului păcii și Mântuitorului sufletelor noastre, pace lumii și mai ales țării noastre să dăruiască; căci Regele și Poporul nostru nu a turburat și nu turbură apele nimănui, nici nu se gândește la euceriri, ci dorește să trăiască în pace cu toată lumea. Poporul nostru este popor blând și pașnic, păzitor al poruncilor Domnului, neasupritor de alte popoare, cu suflet curat și creștinesc.

Regelui și Poporului nostru îi sună cuvintele sf. apostol Pavel scrise către Romani: „Tuturor celor ce sunteți în Roma, iubii ai lui Dumnezeu, sfinți chemați de el, dar vouă și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul nostru Isus Cristos“ (1, 7).

Poporul nostru, fiind pașnic, poate deci cânta cu toată sinceritatea, în marea și luminata noapte a învierii, la laude, atât de minunata cântare: „Ziua învierii, și să ne luminăm cu prăznuirea și unul cu altul să ne îmbrățișem; să zicem, fraților, și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru înviere și așa să strigăm: Cristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le“.

Iuliu Malor

Aceasta este ziua

pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'însa

În mijlocul atâtor lipsuri și nevoi, atâtor greutăți și necazuri, atâtor dureri și întristări, iată în sfârșit o zi de bucurie și de veselie, în care, oricât de multe dureri am avea, trebuie să ne bucurăm și veselim, fiindcă așa a lăsat-o Domnul. E marea zi a învierii, e ziua Paștilor, despre care se cântă în canonul învierii: „ceriurile cu cupiunță să se veselească și pământul să se bucure și să prănuiască lumea cea văzută toată și cea nevăzută, că Cristos s'a sculat, veselie cea veșnică“.

Care este cauza acestei bucurii?

Fără de ziua de astăzi toate câte le-a făcut Isus nimica sunt. Nimic nu ne folosește nașterea sa, nimic tăierea împrejmur, nici intrarea în biserică, nici învățăturile sale, nici posturile și ajunurile sale, nici sudorile sale de sânge, nici sbiciuirea, nici batjocorirea, nici încununarea cu spini nici răstignirea, nici moartea, toate acestea nu ne folosesc nimica fără înviere. Prin învierea sa a biruit moartea; prin învierea sa a biruit pe diavolul și puterea iadului. De aceea se și bucură biserică noastră atât de mult și cântă și preamărește învierea Domnului peste tot anul și în fiecare duminică. Abia la sărbătorile împărătești își mai aduce aminte și de celelalte momente din viața lui Isus, dar peste tot anul această mare biruință alui Isus asupra morții o preamărește. De aceea și cântă ea astăzi la sărbătoarea

învierii: „Ingerul a strigat către cea cu dar dăruită: curată Fecioară bucură-te și iară sic bucură-te, că morfiul tău a înviat a treia zi din mormânt și pe morfi i-a ridicat, noroade bucurați-vă“.

Bucurați-vă cu toții, mici și mari, tineri și bătrâni, bărbați și femei, săraci și bogăți, soldați și generali, țărani, meseriași și funcționari, oricât de săraci sunteți, bucurați-vă, pentru că astăzi a înviat Domnul și pe noi dela moartea cea veșnică ne-a scăpat, ușa cea ferecată a iadului o a sădorit, pe strămoșii noștri din limb i-a scos și în raiul desfătării i-a introdus, unde până atunci suflet omenesc încă nu intrase. De aceea nu încetează biserică noastră a cânta astăzi: „Ziua învierii și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm, să zicem „fraților“ și celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru înviere și așa să strigăm: Cristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din mormânturi viață dăruindu-le“.

Bucurați-vă deci copiilor, voi mai ales, și vă jucați cu ouă-le țele roșii. Gândiți-vă însă, că acele ouă înseamnă învierea Domnului. Că precum prin încălzirea pe o formă, vreme de câteva săptămâni, a ouălor, coaja lor se sparge și din ele ies pui, — așa a ieșit și din mormânt Isus Domnul nostru și tot așa vom nvia și noi odată, la învierea cea de obște.

Bucurați-vă și mai mult tot voi copiii cu acest prilej, pentru că iată mamele voastre vă dau chemeșute și hăiute nouă, ba chiar și opincuțele ori cismuțele pe cari le trageți astăzi în picioare sunt nouă, că așa este obiceiul la noi creștinii. Bucurați-vă și pentru că în ziua de Paști la prânz mâncați aproape cu toții, carne de miel, dupăcum e obiceiul la noi Românii din moșii strămoși, dovedind prin aceasta, că vă aduceți aminte de mielul lui Dumnezeu celce ridică păcatele lumii și care este Cristos Domnul.

Bucurați-vă și voi, părinților, văzând bucuria și fericirea copilor voștri. Iară voi bătrânilor, bunicule și bunică, plângeți de bucurie, pentru că iată și nepoții și strănepoții voștri pot să se bucure de marea zi a învierii lui Cristos.

Bucurați-vă și voi, servitorilor, astăzi, pentru că stăpânii voștri creștini vă fac și vouă bucurie mare, arătându-vă dragoste nefășărită.

Bucurați-vă și voi, văduvelor și orfanilor, pentru că astăzi s'a arătat mai luminos decât oricând, cumcă soții respectiv părinții voștri vor învia și ei odată, împreună cu voi, bucurându-se de bunătața și cinstea voastră.

Bucurați-vă și voi, robiților și întemnițaților, pentru că și pe voi numai credința în Isus Cristos vă va putea mântui.

Bucurați-vă și voi, săracilor, că iată astăzi a biruit asupra vrăjmașilor săi cel mai sărac dintre oamenii, care nu avea nici unde să-și plece capul.

Bucurați-vă în sfârșit și voi, bolnavilor, pentru că astăzi a înviat celce a vindecat toate boalele și neputințele din popor și celce și pe voi vă va vindeca, întrucât veți avea credință tare.

Bucurați-vă, cu un cuvânt, toți credincioșii, pentru că a biruit dreptatea și adevărul asupra minștonii, cinstea asupra necinstei, credința asupra necredinței, vir-

tutea asupra păcatului, și înțelegeți ceea ce cântă biserică astăzi, și anume că:

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm și să ne veselim într'însa.

Părintele Iuliu

Săptămâna luminată

După săptămâna mare urmează Duminică Paștilor și apoi săptămâna cea mai frumoasă de peste an, numită săptămâna luminată.

Se numește săptămână luminată, fiindcă urmează după luminata zi a Paștilor și fiindcă în tot cursul săptămânii preotul cădește biserică, ținând lumină aprinsă în mână.

În cursul tuturor săptămânilor de peste an se cântă numai câte un vers, și anume de rând. În săptămâna luminată însă în fiecare zi se cântă alt și alt vers.

Călugării în această săptămână spun rugăciuni mai scurte ca de obicei.

În săptămâna luminată nu se citește psaltirea, fiindcă psalmii sunt mai mult cântări de pocăință, iar în săptămâna aceasta lumina se presupune că toți creștinii sunt deja poștați și împăcați cu Dumnezeu.

Chiar și utrenia sau mănecatul este mai scurtă în săptămâna luminată decât în celelalte zile ale anului și începe cu încununarea rădăcinii și cu „Cristos a înviat“. Interesant e și aceea că în aceste zile nu este evangheliu, mănecat, nici dozologia mare nu se pune, și schimb se cântă tot numai cântări de ale învierii.

La sf. liturghie, în toată săptămâna aceasta nu se cântă nici „Bucucuvintează suflete al meu pe Domnul“, nici „Uaule născut“, nici fericiții ci antifoanele Paștilor.

La sfârșitul sf. liturghii se face încheierea cu salutarea „Cristos a înviat“ și ținând pe otul crucea în mână.

În cursul acestei săptămâni, și de altă dela Paști până la înălțare, ușile împărăției dela iconostas nu se mai închid.

Dacă se va întâmpla să moară cineva în această săptămână, prohodul nu i-se face ca de obicei, ci cântându-se toate ale învierii.

Chiar și zilele din săptămâna aceasta se numără ca de obicei, începând cu luna și sfârșind cu duminică, și începând cu duminică și sfârșind cu sâmbăta.

Iată în câte feluri și forme știe biserică să-și arete bucuria pentru marea sărbătoare a învierii, în cursul acestei săptămâni! Să ne bucurăm deci, împreună cu biserică, și noi să ne luminăm sufletele, căci Cristos a înviat.

Faptele grăiesc

Avem câțiva preoți cari sunt vrednici să fie cunoscuți de cetitorii noștri pentru faptul cum răspundesc „Unirea Poporului“.

Prin răspunderea aceasta fac un bine spus de mare, înainte de toate, credincioșilor proprii, cari ajung astfel la hrană sufletească bună, lefină și săptămânală; iar în rândul al dollea șlesli înșiși, pentru că sunt cu mult mai ușor de păstorit credincioșii cari citesc „Unirea Poporului“ decât celce citec alte zete.

De data aceasta trebuie să pomenim unul dintre acești preoți harnici, și anume pe păr. Vasile Bărsan din Res, oficial parohial Bala Mare, județul Satu Mare. Sfința Sa a trimis mandă la adresa Oficialului Parohial 43 cerând plare din „Unirea Poporului“, răspundându-i regulat printre credincioșii săi.

Laudă Sfinției Sale!

Adunarea generală a Reuniunii Mariane din Beiuș

Reuniunea Mariană din Beiuș în fiecare an, la Buna-Vestire, își ține adunarea generală, urmată de câte o serbare religioasă. În anul acesta, Reuniunea împlinind 20 de ani de ani de existență, această aducere aminte a fost sărbătorită, din inițiativa Dnei Eliza Dr. Pavel într'un mod deosebit. Excelența Sa Dr. Valeriu Traian Frențiu a fost reprezentat prin păr. canonic Dr. Nicolae Flueraș, directorul liceului „Simion Vulcan”.

Cu acest prilej, în 24 Martie, seara la orele 9, în sala de festivități a liceului, s'a ținut o minunată serbare.

La serbare a fost de față multă lume, iar ceice au cântat la vioară și la pian au reușit cât se poate de bine. Au impresionat foarte mult și cele două tablouri vii, unul reprezentând pe Preacurata și micul Isus cu ingeri, iar celalalt pe Isus cu învățăceii propovăduind pe munte învățătura sa minunată despre cele opt fericiri.

Reprezentarea s'a făcut sub îngrijirea Dnei prezidente Dr. E. Bozac, asistată de Dnele A. Sălăgian, E. Dr. Pavel, E. Antal, Dșoara T. Selăgian și Păr. Nicolae.

În ziua următoare, — la Buna-Vestire — în biserica parohială s'a oficiat o Liturghie solemnă, împărtășindu-se membrii și membrele Reuniunii la corpore și reînnoindu-și votul. După aceasta a urmat ședința adunării generale în sala de festivități a liceului.

Ședința a fost prezidată de comisarul episcopesc păr. canonic Dr. N. Flueraș. Președintele Reuniunii păr. protopop Dr. V. Hetcon prin o cuvântare frumoasă deschide adunarea, după care urmează darea de seamă a secretarului.

Dșoara A. Selăgian citește un raport foarte bogat despre lucrările Reuniunii care, fiind împărțită în mai multe secțiuni, a arătat ce a lucrat fiecare.

Din acel frumos raport dau urmatoarele:

1. *Secția caritativă*, în colaborare cu „Agrul” și consiliul parohial, a purtat grija săracilor și bolnavilor din parohie. În anul trecut a împărțit lei 5446, — iar din anul 1934, de când s'a înființat, a împărțit lei: 33.815.

2. *La secția apologetică* se arată contribuția regretatului canonic Dr. I. Radu, a Dier Dr. A. Tăutu, Dr. I. Georgescu, Păr. Gârleanu, Merx, Dr. N. Flueraș, Dr. G. Stan, Dr. Ioan Suciu, a Dnei și Dlui Frolle, Păr. Matei, J. Tenșan, T. Odeșteanu, N. Fântănar, St. Mușta și Tr. Tămaș, cari prin conferințele și predicile ținute au propovăduit învățătura cea adevărată.

3. În *secția euharistică*, membrele au promovat cu însuflețire cultul față de euharisticul Cristos care este de față sub chipul pâinei și a vinului în sf. Cuminecătură. Drept aceea au participat la binecuvântarea euharistică în întâia Vineri din lună la biserica parohială, iar în celelalte Vineri la biserica Cristos Rege. Unii membri au ascultat, zilnic, sf. liturghie, și s'au împărtășit cât mai des. În toate Vinerile din postul mare la biserica parohială s'a adorat preasfințitul Sacrament. Subsecția femeilor pe membre le-a împărțit pe sferturi de ceas, ea Isus să fie adorat într'una, dela 8 ore dimineața până seara.

4. *Secția paramentelor bisericesti* a reparat și spălat ornatele bisericesti. A făcut 12 rânduri de odăjdii, iar acum are la îndemână suma de lei 2071.

5. *Secția pentru înfrumusețarea bisericii* s'a îngrijit de ordinea și curățenia în biserică, a împodobit altarul. În Vinerea-mare a făcut și împodobit mormântul Mântuitorului. A înzestrat biserica cu 12 pânze de coperit sf. potir și se îngrijește de grădinița din jurul bisericii. Azi dispune de suma de Lei 1767.

6. *Secția cimitirului*, conform statutelor, se îngrijește de drumurile din cimitir și de împodobirea mormintelor. În 1927 începe să croiască drumuri conform planului D-lui inginer Marian, în 1928 a pus pe morminte 36 cruci de lemn, și a reparat 145 de morminte. În anul următor sapă

fântână, plantează brazi, salcâmi, tuia, trandafiri crisanateme, face gard viu de gledicii, etc. dând o nouă înălțare cimitirului. S'a ocupat de toate mermintele. Membrele au participat la liturghiile pentru morți iar la Paștile morților au aprins lumini. În 1939 intratele au fost de lei 11.295, iar cheltuielile de lei 9096. Secția are o depunere de lei 17.760, sumă rezervată pentru ridicarea unei case în cimitir.

Secția patronajului a ocrotit fetele funcționare și profesioniste, orfane sau ale căror părinți nu sunt în localitate, tot astfel și pe servitoare, din punct de vedere moral și material. Averea secției e de lei 1595.

După citirea raportului secretarei a urmat raportul casierului, bibliotecarului și alegerea noului comitet.

În sfârșit comisarul episcopesc, păr. canonic Dr. N. Flueraș, citește scrișoarea I.P. S. Sale, Episcopului, în care își exprimă regretul că n'a putut participa personal și trimite binecuvântarea arhierescă. În continuare Dsa spune: În apus, grupările în societăți sunt necesare pentru ajutorarea pastorației. Înrolarea femeilor în reuniuni are importanță pentru ridicarea și întărirea morală a unui popor. Trecutul nostru e o mărturie, că femeia e alături de bărbat, în toate marile, nobilele și trainicele realizări ale neamului. Dovadă e și Reuniunea de aci „școală a credinței și a moralității”. Exprimă urări de bine și de trai îndelungat.

Din această adunare generală rezultă că avem de a face cu o reuniune care, sub steagul Preacurutei, a lucrat mult și frumos. Ar fi de dorit, ca această lucrare să se răspândească în pături cât mai largi.

Urez acestei Reuniuni atât de bogată în fapte, să poată împlini misiunea frumoasă tot cu acelaș zel și însuflețire.

Prof. Traian Tămaș

Nu este creștin bun, care nu merge duminica și în sărbători la sf. liturghie, care nu postește miercurea și vinerea, care nu se roagă zilnic lui Dumnezeu, și care nu citește cel puțin o gazetă creștinească.

Foia „UNIREA POPORULUI”

La Assisi

părintelui B. Morariu — Assisi

Porții și eu pe căl bătătorite,
Chemat de vraja ta de mistic paj,
În lung, plos și sfânt pelerinaj,
Seraficule Săracă d'Assisi...

Mă 'ntâmpinără 'ntr'un alaiu mălestru
„Fratello sole”, florile și vântul,
„Sorella luna”, fredonându-mi cântul
Din sufletul tău smuls în miez de noapte...

Pe străzile orașului ce-și cântă
Frenetic peste veacuri nemurirea,
Am regăsit figura-și blândă, sfântă,
Ce farmecă și 'ncântă omenirea.

În plin Assisi, Umbra de tine,
De viața ta curată, diafană,
De nestemata, mistica, sublima,
Divina poezie franciscană...

Opritu-m'am captins de 'nflorare
Naintea pietrii 'n care au închis
Tovarășii de viață și de vis
Smeritu-și corp cu stigmatele rare.

Alcea am primit cuminecarea
Neprefătut tale bucurii —
M'au fulgerat cereștile-armonii
Din sufletul tău, — m'a robii chemarea...

August 1939.

Simion I. Crișanu

Din suferințele noastre

Moartea popii Iacob Oprea

Razele soarelui începură să-și arete puterea. Păraele se scurgeau grăbite, făcând grămezi de spume la rădăcinile sălcilor. De două zile un vânt cald aduce pe undele sale mirosuri de primăvară. Pe sub răzoare, pete mici de zăpadă au mai rămas ca ultimele răsufări ale unui muribund. Plopii ce se mișcă ca niște soldați dealungul văii, s'au făcut iarăși leagănul de desfătare al paserilor îmbătate de venirea primăverii.

Ca un turn de veghe, Chisioria, cel mai înalt pisc, străjuiește tăcutele împrejurimi ale Crăciunelului de sus. Pădurea ce-i îmbracă creștetul în partea de miază-noapte, pare niște plute de podobă cum poartă lăcăii din sat.

Dealungul gardurilor se întind șerpuiind cărări pe cari aleargă desuși câte un copil bucurat de venirea primăverii. Femei grăbite urasesc pe pari implântați în gard. Măsoarele își dăpână firul de fulor cu șgomotul lor potolit.

În curtea lui Gheorghe Rusu, două femei spală pânzele. Cu mânecele suflecate, cu rochiile ridicate până la geunghi, una câte una pânzele sunt bătute cu maini pe scaunul de rufe. Pieuri de apă sar în toate părțile, descriind mici cercuri ce lucesc argintiu în bătaia soarelui. Cu grează vorbeau despre vremuri grele și despre suferințele românilor.

O puternică lovitură în poartă le face să tresară, iar aruncând privirea într'acolo, sângerile le-a înghețat în vine.

— Cine-i Saveta Rusu?

— Eu sunt mă rog la Măria Sa, dar ce aveți cu mine pentru Dumnezeu?

— Na, haide numai cu noi, că ai să vezi tu. Unde-i popa Isac Oprea, tâlharul de valah?

— Nu știu, bate-m'ar Dumnezeu de-o minți. De mult nu a mai slujit la biserică și iată suntem de patru Dumineci în postul mare fără să fi avut vre-o slujbă.

— Ai să spui tu în altă parte.

Doză cătușe au fost puse pe mâinile femeii și silită să meargă înainte.

Prin gardurile învecinate ochi fricoși priveau cu grează cele întâmplante. Copiii s'au ascuns de frică în fânul din șură.

— Hai, dragul mamii, că s'au dus, dă-i în turbare.

Gheorghe Rusu inters seara acasă află cele întâmplante. În curtea lui mulțime mare era adunată.

— Măi vere Gheorghe, tu în zadar vrei să

Din Comloșul Bănăjean

— O frumoasă faptă creștinească —

Astăzi, când în jurul nostru urlă potopul păcatului, când atâția își îndreaptă toate dorințele numai la pământ, mai sunt oameni, cari știu să privească la cer, cari se gândesc la suflet și caută să-și asigure mântuirea. Un atare om este și fruntașul credincios din Comloșul Bănăjean, *Vichente Stanctu* (Tuca), un zelos cîntor al scumpei noastre „Unirea Poporului”, care de atâta timp își nutrește inima și mintea cu minunatele „grăunțe sufletești” și care cugetându-se la cuvintele Domnului: „ce va folosi omului de-ar dobândi lumea întreagă și-și va pierde sufletul său?”, a dăruit bisericii noastre cinci jugăre pământ arător, în valoare de aproape 400.000 (patrusute mii) Lei, drept fundașune liturgică, pentru sufletul său, al soției și al ficei sale. Fiind această fundașune o mare binefacere și pentru biserică, subsemnatul își în de o prea plăcută datorie, ca și pe această cale să-i aduc donatorului cea mai adâncă mulțumită.

Fundașunea aceasta este a dona fundașune mai mare făcută bisericii noastre în timpul din urmă. Cea dintâi a făcut-o credinciosul *Toma Clolac*, care iarăși a dăruit bisericii șase jug. pământ; despre aceasta s'a scris în nr. de Paști din anul 1938 al acestei gazete.

Să fie fapta aceasta un îndemn și pentru alți creștini de a se îngriji de mântuirea sufletului, care „e mai scump decât toată lumea.”

Pr. Gheorghe Medola
protopop on.

Bucurii sfinte în Eparhia Maramureșului

În zilele de 3—7 Aprilie c., s'au ținut misiuni sfinte în comuna Fărcașa din jud. Satu-Mare, vestitor al cuvântului fiind pâr. Vasile Tiplea din Săpâța (Maramureș).

Pregătite din timp de părintele local Felician Marica, aceste misiuni au avut darul să apropie de sfintele taine peste 1750 suflete.

te duci, că pe tine tot nu te ascultă, ba poate să mai pățești și tu una. Mai bine ar fi să meargă birăul, să oricum el e în fruntea satului.

— Ce zici, cumnate? Uite, îți dau căruța și caii și du-te că, vorba lui vărul Ioan, tu ca birău tot ești mai bine primit la ușa domnului.

În liniștea inserării, pe drumul de după biserică, o căruță se pierdea în zare.

Soarele a scăpat după pădurea Ciungaruui. Noaptea își întinde pe nesfârșite brațele, cuprinzând în tăcerea ei inimile împietrite ale sătenilor.

*
E Duminică. La mijlocul satului bărbații adunați în haine de sărbătoare cu strale lor alburii, cu cămașa până'n glesne, vorbesc despre ultimele întâmplări.

— Ați văzut că nu-i dracul chiar așa de negru cum îl fac oamenii, uite că Savetei lui Gheorghe Rusu i-a dat drumul, poate că și pe popa l-ar ierta dacă ar veni.

— I-a dat drumul, dacă a luat-o Dumitru în chezășia lui, săci altfel și pe ea o vedeai în furcă pe coasta de sub Chiciorie sau lângă Cârpeniș. Apoi cu popa Isac crezi tu că va fi tot așa de ușor? Tu nu vezi că din jurul nostru până acum nu au scăpat decât popa dela noi și cel din Chesler? Și stai să vezi ce va mai fi până la urmă.

— Dar greu-i, măi frate, fără popă.

— La noi încă nu-i tocmai așa de greu, că oricum ne-am mai ajutat cu popa Călugărul dar ce-o fi fost în altă parte? Să îngropi

S'au ținut conferințe instructive, separat, pentru bărbați, femei și tineret, precum și noi înrolări sub scutul Preacuratei.

Din primele zile au venit sute de credincioși din astele învecinate, dornici de primenire sufletească, mai ales acum în preajma învierii Domnului.

În ultima zi — Duminică — atâția credincioși au fost, încât părea un adevărat pelerinaj. Biserica fiind nelcăpătoare, sf. Liturghie s'a slujit în liber de pâr. misionar împreună cu pâr Alex. Mihalea din Tămala, preotul local, pâr. Romul Coteșiu—Sârbi, pâr. Emanoil Chira—Gărdani, iar ca diacon clericul absolvent Vasile Varga, răspunsurile fiind date de corul mixt al bisericii din Ardușat, condus de Dl Vasile Buzila, director-învățător.

În decursul celor 5 zile au mai ostenit la ascultarea mărturisirilor pâr. Livia Sălăgeanu—Ardușat, pâr. Vasile Mierlaș—Sălășig și pâr. Grațian Paul—Bozinta-Mică.

Cu aceasta ocazie s'au vândut cărți din Editura tipografică dela Bixad și de ale Bunului Creștin dela Blaj în sumă de 1400 Lei.

Vasile Varga

Adevărat, a înviat!

*E atâta bucurie astăzi pe sub blândul soare,
Când natura toată iată, se îmbracă în sărbătoare,
Peste câmpuri suflă vântul lin și cald al primăverii,
A sosit și mult dorita sărbătoare a 'nvierii.*

*Sufletul de bucurie saltă, în aceste zile
Când serbăm sfânta 'nviere—dornic după mântuire.
Viața și lumina noastră e Isus cel înviat,
După Dânsul se dorește sufletul nelncetat.*

*Paștile mântuitoare astăzi iar se prăznulesc
Ingerii din certuri cântă cu tot neamul creștinesc.
Paștile cele frumoase ne-au umplut de bucurie
Toți creștinii cu credință ne 'nchinăm Isuse Ție.*

*Mii de clozote răsună vestind tainie tuturor.
Învierea lui Isus scumpul nostru Mântuitor.
Lăudați creștini cu toții și vestiți nelncetat,
Pe Isus lumina lumii ce din morți a înviat.*

Iacob Suciu
Valea Largă

tu omul, cum îngropi animalul, fără nici o slăjbă. Eu zic, că o mai fi și pedeapsa lui Dumnezeu pe capul nostru al Românilor, să nu mai putem scăpa noi și să fim tot eupuși.

— De bună seamă, că doar fără voia lui Dumnezeu nimic nu se întâmplă. Și o să vedeți voi, pedeapsă mai mare pe capul nostru o fi că nu om avea nici cine să ne slujească Paștile.

De slujit e mai ușor, că le ducem noi la vre-un popă, dar să stai tu în ziua de Paști fără popă, asta-i mare lucru. Și apoi oricum nu ți-e de hasnă ție, ca atunci, când ți-le dă popa și slujește el. Știiți voi vorba veche: „Crăciunul satului, Paștile veseloașele”, bine-ar fi să fim proroc mineinos, dar parcă văd că astea nu vor fi deloc veseloașe.

— Dacă și pe noi pe cei mai mici ne necăjesc Ungurii așa, apoi ce vor face cu cei mai mari, cu Iancu, cu Bărnuțiu și cu toți conducătorii?

— Păi, să nu crezi tu, că pe ei li prinde așa ușor. Și chiar dacă-i prinde, eu cred că cu ei se iau în deabinele.

— Crezi că nu s'er găsi de aceia cari să-i păzească și pe ei? Că noi Românii trebuie să o ducem rău că nu putem fi una în ruptul capului. Ia seama numai la noi în sat, că suntem toți Români, dar credeți că vreunul străin a părat-o pe Saveta lui Gheorghe Rus? Tot dintre noi a fost vreunul pe care l-o fi scăpat gura. Și pun rămasag, ca până la urma urmei mai că și pe popa l-o da careva de gol. Așa suntem noi Românii făcunți, să tragem toți în toate părțile.

O întâlnire în rai

Papa Pius XI și Sfânta Tereza din Lisieux (10. II. 1939.)

În dimineața aceea, papa Pius XI, bătrânul îmbrăcat în haină albă, părăsind pământul lumii, Domnul Cristos, de Preacurata Fecioară Maria, de Sfântul apostol Petru, urmașul său stătu al 261 lea, se găsește în fața celei din urmă Sfinte ridicată de el la cinstea altarelor: *Tereza de Pruncul Isus din Lisieux.*

— Scumpă stea a pontificatului meu! De câteori m'ai cercetat, tainic, în timpul vieții mele pământești! Acum te privesc în lumina nestinsă a Dumnezeirei!

— Prea Fericite Părinte, eu îți datorăm aureola, de care Dumnezeu a avut trebuință pentru a face, ca oamenii să pr-mească, cu multă încredere, propovădania ce El o face prin mine. Câtă slavă nu s'a adus lui Dumnezeu, începând cu ziua de 17 Mai 1925, data canonizării mele! Cununa mea e, de bună seamă, Isus, dar cuvântul tău negreșnic a încredințat lumea despre adevăr.

— Povățuitoare înțeleaptă, mângâietoare necazuri, sprînjitoare la nevoi, fii binecuvântată!

— Mi-e dragă Biserica, maica mea! Oare nu era chemarea mea să mă rog pentru preoți în rândul întâi pentru Papa? De aceea am intrat în mănăstirea Carmelului.

— Ți-ai împlinit strălucit această chemare și ți-o îndeplinești încă, neasemuită făcătoare de minuni!

— A fost ceva ne mai pomenit că o smerită călugăriță a putut să cucerească sufletul de mare învățat, neînfricată voință a Sfintei Veste. Câți nu s'au mirat de aceasta!

— Mi-am dat seama de țoria sufletului tău de puterea zămbetului tău: „credință neclătită”.

— Poate, pentru că erai obișnuit, Prea Sfinte Părinte, să slovenești hărțile vechi, de aceea ai citit și ceea ce eu nu scrisesem.

— Se prea poate, Mică Jertfă a mării iubiri dumnezeiești.

Întunerecul nopții s'a lăsat adânc peste dealuri. Liniștea demnește peste cuprinsuri. Câteva câine somnoros mai chelăie în singurătatea satului. Dala stăna din Chiscuri abea străbate lăcărarea unui foc. E întunerec bogă.

Mihailă Oprea iese prin grădină, trece pe deasupra grădinilor și pe urmă coboară în drumul de pe săpodea viilor. Din când în când se oprește. Nici o mișcare. Căinii lui Toader din săpode l-au simțit și li petrec multă vreme cu tratul lor prelung Urea pe marginea ariilor până lângă pădurea Boianului. Apucă drumul pe deasupra „viilor bătrâne” și se îndreaptă spre Chiciorie. La marginea pădurii, unde începe căruța ce duce după Chiciorie, se oprește. Așteptând să răsară luna, felurite gânduri li frământă: Dacă l-o fi urmărit cineva și se ține aproape de el? Sau dacă prin pădure vor fi pândăși?...
La capătul Dumbrăvii cerul se luminează tot mai mult. O reată de jăratec apare încetul cu încetul. Dealurile argintate se pierd în depărtări. Văile umbrite par niște abisuri fără sfârșit. Umbrele copacilor se lungesc în noapte ca durerile nesfârșite ale Românilor. Imnul luminii a cuprins întreaga țară.

Mihailă privește satul abia zărit în vale, căturnul bisericii ce se înalță stăpânitor, și li vine în minte cuvintele evangheliei: „Întru dânsul viața era și viața era lumina oamenilor. Și lumina întru întunerec luminează și întunerecul nu o cuprinsă”. — Luminează-mi și mie calea și ajută-mă Doamne Dumnezeule!

— Dar cum te-ai abătut, Prea Fericite Părinte, în calea prunciei suflătești, propovăduită de mine?

— N'ai scris tu, Mică floare, că e cu putință să fii mic și când faci lucruri mari și că tu, chiar dacă ai trăi 80 de ani, te ai smși, suflătește, tot o copilă nevinovată? Eu am încercat să înfăptuiesc ceea ce ai zis tu.

— Prea Fericirea Ta cunoști atâtea lucruri, ai citit toate cărțile mari din Biblioteca Ambrosiană a Milanului și din cea Vaticană (cu aș fi ameșit numai văzându-le) și n'ai găsit ceva mai bun decât *calea mea cea mică*?

— Nu! Tu m'ai încredințat deplin de cuvântul dumnezeesc: „De nu vă veți întoarce ca să fiți ca pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor” (Mt. 18, 3). Ai fost dovada vie a acestui adevăr. Eu și-am urmat pilda.

— Sfinte Părinte, nu pilda mea, ci a Ta e cea mai grăitoare. Cap al creștinătății, păstor al păstorilor, stăpân peste toți stăpânii, cunoscând toate gândurile și strădaniile de înaintare ale lumii de astăzi, Tu tipăreai mereu enciclice făcând concordate cu Statele lumii, arătai fără erupție răul oriunde ar fi fost, treziiai pretutindeni luptători pentru evanghelie (Acțiunea Catolică) și ai găsit răgaz să stai de vorbă și cu mica Tereză din Lisieux, ba chiar s'o treci în girul sfinților — poate-se o pildă mai strălucită de împlinirea conștiințioasă a datoriei?

— Tu, Mică floare, ai odrăslit și în Italia, ca să arăți adevărul: „*Calea mea e sigură.*”

— De bună seamă, dar când, însuși Papa urmează această cale, mai poate fi vorba de copilării și naivității? Lumea uimită stă pe gânduri; cei chibzuți își dau seama.

În adevăr, eu, din înălțimea Vaticanului, m'am putut încredința mai bine decât tine, din fundul unei mănăstiri carmelite, că chipul lumii acesteia *trece curând*. După ce am cercetat toate lucrurile omenești, după ce am stat de vorbă cu înțelepții tuturor timpurilor și locurilor, am ajuns la aceeași încheiere ca și tine.

— Toți suntem copii în fața Tatălui ceresc.

— Smerenia și încrederea deschid ușile comorilor cerești... Dragostea e cea mai de seamă.

— Binecuvântat fie Domnul care, prin strădania ta, Sfinte Părinte, face ca lumea să înțeleagă mai bine duhul prunciei și al nevinovăției.

— Așești prunci pot să dea dovadă de nimitoare înțelepciune.

— Oare nu stă scris: Micule, vino și învață dela mine, căci eu te voi povățui!

— Dumnezeu te-a mai înzestrat și cu orară prevedere. Vechiu alpinist, eu știu cât de anevoie urci culmile cele mai înalte ale munților. În chilioara mănăstirii, tu ai avut ațfel de urcușuri.

— Eu, n'am avut nimica dela mine. Scara ridicării mele a fost mâna lui Isus.

— Da, Isus și-a fost unicul învățător. El te-a încredințat că, pentru a te înălța, trebuie să te smerești.

— Îi privisem de atâteaori smerit, înjosit, rușinat în suferințele Sale.

— Fața Lui însângerată de coroana de spini de pe cap, ce învățătură adâncă ne dă!

— Ea ne arată mai cu seamă calea răscumpărării.

— Tipetul muribundului Isus: „Mă sete” a răsunat tot timpul în inima mea. De aceea voiam să-l aduc suflăte, mare suflăte, care să-L iubească, să-l fină poruncile, să-L umble în voie, fără să-și dea seama că eu le aduc.

— De aceea, Mică floare a Franței, unde au răsărit atâtea flori de neasemuită sfințenie creștinească, tu ai și vei avea, neîncetat, o mireasmă ce nu se va irosi niciodată cu vremea. Cel de sus înalță pe cei smeriți. De cât ajutor n'ai fost tu pentru urmașul Sfântului Petru l Cerească ocrotitoare a Misiunilor creștinești, tu ești chemată să aduci, în lumea întreagă, pe cei răătăciți la calea adevărului, pe păcătoși la sfințenie.

— Sfinte Părinte, mulțumită Ție, toate dorințele mele s'au împlinit! Iată, cât sunt de fericiti părinții mei, Ludovic Martin și Zelia Guerin, că Dumnezeu le-a dat în mine misionarul dorit și ce răvnă sfântă atăpânește astăzi în toate mănăstirile Carmelului!

— Iubitul Nostru trimis s'a încredințat despre aceasta nu demult, când a fost la Lisieux. Ce ploaie de trandafiri cerești s'a revărsat a-

tunci pe pământ! Dar de El, aduci-ți aminte, Mică floare?

— O, Prea Sfinte Părinte, ai să vezi!

— Și Pius XI și Tereza din Lisieux, uniți pe vecie în slava cerească, spun într'un glas: Părinte, Sfinte, fi laudat, că ai ascuns acestea din fața celor cumiți și învățați și le-ai arătat numai pruncilor și celor nevinovați!

Cânta-voiu pururea milostivirile Domnului!

Preot Ioan Georgescu,

Iertarea

În ceasul când ostașii au ridicat crucile cu trupurile celor răstigniți, spune legenda, că vânzătorul s'a desprins din mulțime și a luat-o la fugă spre oraș. Nu mai putea suporta cele văzute. Fața aceluia, pe care el îl vânduse, era numai lovituri și sânge. O, cât ar fi dat el, să fie acum în locul celui răstignit. Din ceasul, în care aflase că pe Cristos l-au osândit la moarte, nu mai avea liniște. În suflet l-se făcuse un gol și sfâșiere mare. Se topise deodată toată pălmașa lui iubire de arginți și ar fi dat orice, să nu fi făcut lucrul acesta. Urmărise de aproape întreaga pătimire a lui Cristos. Pe drumul crucii întâlnise privirea frântă de durere a Maicii Sfinte, urmându-și fiul pe drumul morții. A fost martor și atunci când Cristos căzuse sub povara crucii și când Simion Cireneanul s'a aplecat să l ajute, a simțit și el, ea întreg norodul, durerea aceluia pe care el îl vânduse și în ceasul când călăii au așezat în pământ crucile, n'a mai putut răbda.

Vorbele îi ieșeau în neștire: „Rabbi, Rabbi, de ce ai făcut să fiu chiar eu acela, care să împlinesc osânda. De ce m'ai ales chiar pe mine din mulțimea ucenicilor tăi. Toți îți erau streini. Streini și-au fost și Petru și Iacob și Ioan, și toți și-au fost streini. Noi însă ne-am cunoscut de mult. Mamele noastre erau prietene și de câte ori ne-am jucat noi în praful drumurilor din îndepărtatul și tristul nostru Nazaret!

Rabbi, Rabbi, și eu te-am iubit ca și cellalți. Și eu am dorit împărăția ta. De ce ai făcut ca tocmai eu să fiu acela care să împlinesc bob de bob scripturile?”

— Mergi, Mihailă, și spune oamenilor, că ve sluji eu la Paști. În noaptea învierii vei cobor din pădurea Boianului pe coastă direct la biserică

Ca odinioară Mântuitorul, retras în pustiu, unde a fost ispitit de necuratul, preotul Isaac Oprea, retras în pustietatea pădurii a învins ispita, s'a învins pe sine. Pe razele de lună i-a venit lumina cunoștinței. De bună voie crucea ca jugul și a luat, spre a merge pe calea adevărului și a vieții celei adevărate.

În noaptea învierii clopotele bisericii își trimiteau chemarea lor până în cele mai îndepărtate colibe. Luminările pălpâie în biserică învechită trimițând poleiu de foin pe bărnele înegrite Cântăreții citesc psalmii.

Vestea că slujește popa s'a lătit ca fulgerul. Pălcuri, pălcuri se îndreaptă spre biserică de pe deal. Copiii în haine nouă poartă strălucirea după cap, cu oul roșu ce a păzit cu multă grijă. Câte un bătrân gârbovit se oprește pe cărărița ce urcă la biserică, răsufând ușurat și privind înapoi.

„Zua învierii să ne luminăm popoară”, se aude din străună, dar bucuria plutea pe unda îngrijorării. În cine știe ce colțuri tănuite sta refugiata, neavând loc în inimile celor înfrății în așteptare și nedumerire.

Ua sgomot mic afară. Ușa bisericii se deschide larg. Preotul apare în ușă.

— Cristos a înviat.

— Adevărat a înviat.

Își ia straița cu mâncare în mână și pornește înainte. Apucă pe drumul dela marginea pădurii și se îndreaptă spre păraul Chinăzii. Umbrele copacilor ce se leagănă necontentit, sunt figuri de dincolo de lume. Orice trosnitară de lemn îl facea să tresară. Câte o uscătură căzută la pământ îl face să se oprească și să asculte îndelung. A ajuns la lacul porcilor sălbatici. Se observă stejarul cel gros. Face o cotitură la dreapta și păraul Chinăzii se deschide în față ca o prăpastie nesfârșită. Malul stâng al păraului e un perete plecat de vreo 25 metri, prin ale cărui desigurii e de nepătruns. Malul drept e mai mic dar răpos. Pătrunde prin trecătoarea de lângă buturugă, soboară ajutându-se de rădăcini.

— Isaci!

Urmează o tăcere de cânteva clipe.

— Isaci! Isaci!

— Viu acum, răspunde preotul, ieșind dintr'un tufiș.

Se îmbrățișaseră prelung. Părăiașul ce clopotea la picioarele lor ducea pe undele lui suspinile fraților ale căror dureri se înfrățeau cu codri seculari.

— Ce mai e prin sat Mihailă, pe cine au mai spânzurat Ungurii?

— N'au mai spânzurat pe nimeni. Pe Saveta lui Gheorghe Rusu au dus-o jandarmii; ziceau că ea ar ști unde stai tu ascuns. Au s'obosit-o însă pe chezașia birăului. Oamenii sunt tare supărați că n'au popă la Paști. Suntem în săptă-

măna mare și au trecut șase dumineci și nune a slujit nimeni.

Preotul, îngândurat și trist, își lăsa barba'n piept. Între copacii ce se înalță falnici, figura unui pustnic retras dintre răutățile lumii. Razele de lună ce cad pe creștetul său îl împodobesc cu aureola sfinților.

„Bate voi păstorul și se vor risipi oile”. Acest gând i-se înfige în inimă ca un cuțit sfâșietor. Mai este el adevăratul păstor dacă și-a părăsit turma? Unde e legământul luat, de a o păstori până la moarte? Isus Cristos nu a suferit mai bine moartea cu toate chinurile pentru turma sa?

Privește cu ochii drept înainte. Deodată i-se pare că stejarului din față îi pică crengile, cade scoarța și înaintea lui se ridică înfierătoare spânzurătoarea de care a fugit. Atârnat de funie se leagănă ca o limbă de clopot un preot cu barba căzută, piept, cu fața transfigurată.

Dar cuvintele Domnului stăruiau la urechea bătrânului preot:

„Adevăr, adevăr sic vouă, cel ce vine după mine, deși va muri, totuși va fi viu. Nu vă îngrijiiți de trup care este pieritor, ci mai bine vă adunați comeri în ceruri pe cari nici hoții nu le fură, nici viermii nu le mănâncă. Ea sunt calea, adevărul și viața. Cel ce vrea să vie după mine, să se lapede de sine și să-și ia crucea și să-mi urmeze mie”.

Bătrânul preot se ridică deodată hotărât, fața i-s'a luminat de o bucurie necunoscută.

leșise acum afară din oraș și alerga către pădurile de măsline din apropiere.

Incepea să se întunece și în depărtare se auzeau primele bubuituri de tunet. Limbi de foc urlau brăzdau fața norilor și deodată stâncile din munte începură a se prăvăli. Trădătorul se îngrozi și mai mult. „Nu, își zise el, pentru mine nu mai este iertare și cerul vine să mă pedepsească”. Și-a desprins apol funia dela brâu și a petrecut-o de cea dintâi ramură leșită în drum. Pe cruce Cristos își petrecea în acel ceas cele din urmă chinuri. Trupul lui atârna greu în fierul piroanelor. Era martor la tot abuciumul și frământările trădătorului său. Sufletul lui plângea de mila lui. Li urmărise fuga și știa ce avea să se întâmple. Îl făcuse însă și lui loc între cei pe care îi iertase și ar fi vrut ca buzele arse de sărutul vânzării să-l murmure măcar un semn de iertare și El l-ar fi dat-o.

Și în ceasul, când sufletul lui Iuda, ars de vântul sălbatic al păcatului și desnădejzii, pornea pe drumul morții, Cristos plângea, de mila lui pe cruce.

Bucură-te Marie!

Nelegiuirea cea mare se săvârșise. Ceeace cu veacuri înainte au fost prorocit cărțile sfinte se împlinea literă de literă. Ius, fiul Mariei din Nazaretul Galileii, fusese pironit pe lemnul crucii, în rând cu răufăcătorii.

Ierusalimul gemea în acele zile de lumea venită la marele praznic al Paștilor. Afară se întindeau corturile celor veniți de departe să petreacă sărbătorile în această cetate a străbunilor, așa cum porunceau cărțile sfinte.

Toți se bucurau. Erau doar sărbătorile cele mai mari ale anului, când tot jidovul einstitor de lege trebuie să se bucure și în cântări de laudă să aducă mărire și închinăciune lui Dumnezeu. Și era apoi și o primăvară frumoasă cum nu se mai văzuse de mult. Grădinile sunt numai floare și de pretutindena răzbate așa un murmur și soun dulce ca un început de cântare.

Trupurile răstigniților au fost ridicate încă de cu seară, căci nu se cădea ca acum în sărbătoare să rămână pe cruce. Pe ulițele orașului

umblă grupuri, grupuri de Jidovi. Unii vin chiar de pe Golgota, unde au fost să mai vadă încă odată picăturile de sânge, ieșite din trupul celui răstignit. Ferestrele caselor sunt deschise, să pătrundă mirosul dulce al florilor și sus din foișoarele caselor Jidovii mai bogăți privesc la cei din uliță. La casa lui Ana îi ospăț mare. Sunt acolo, adunați, toți fruntașii Jidovilor. Acela, care le era ca un ghimpe în ochi, nu mai este acum. Învățătorul din Nazaret, care le spunea păcatele în față, care vindeca orbii și schilozii, și răscolise cu învățăturile lui tot poporul, nu mai era. Au fost cu toții de față când și-a dat sufletul pe lemnul crucii și acum se adunaseră cu toții să prăznuiască paștile și să se bucure.

Numai într-o casă dela marginea orașului nu-i nici o bucurie. Casa lui Ioan fiul lui Zevedei. Aici ferestrele sunt închise, obloanele trase și ușile închinate de frica Jidovilor. Nici lumina nu-i aprinsă. Într'un colț plânge Maria, mama lui Ius. Nu-și mai poate stăpâni durerea. Întâlnirea de pe drumul Golgotei îi vine mereu în minte. Mereu vede fața umflată de lovitură a fiului ei și chipul lui însângerat.

Aude parecă și acum urletele și blestemele acelor cari l-au răstignit. Și El era așa de bun și le făcuse numai bine.

Inserarea și întunerecul care se lasă mărește pare că și mai mult durerea ei. Afară se aude oitatul chiprilor din grădină și întunerecul se lasă tot mai greu. Orașul prinde a se liniști. Pe ulițe, pe la colțuri se văd oameni adormiți. Numai pașii soldaților de pază se mai aud. Sgomotosul Ierusalim acuma-i tăcut și potolit. În zare se văd ultimele licăriri dela focurile Galileenilor poposiți în corturi.

A trecut și de al treilea cântat al cucușilor, și Maria tot își mai plânge durerea. Prindeau a crește zorile. Deodată o lumină mare se arată, casa întregă se umple de lumină și Ius se află în fața ei. — „Bucură-te Marie!” și mama își strânge cu nespuse dragoste fiul la piept. Cel necuprins se lasă acum îmbrățișat de slabe mâni omenești. Fecioara își îmbrățișează Fiul.

„Bucură-te Marie!” căci fiul tău a frânt lanțurile morții și ca un Dumnezeu s'a ridicat

biruitor din mormânt, dăruind viață tuturor oamenilor.

„Bucură-te Marie!” căci prin durerea omenească a fost mântuită de jugul întunecat al păcatului și chemată la o viață nouă.

„Bucură-te Marie!” căci din durerea ta a Fiului Tău, a fănit lumină lumii întregi. De lacrimile și plânsul tău a venit bucuria și mântuirea în lume.

Cristos a înviat!

*Cristos a înviat!
Să-L laudăm cu toții,
Căci El ne-a deschis raiul
Și-a 'nvins puterea morții.*

*Cristos a înviat!
Deci toți cu bucurie
Să-i cântăm și să zicem:
Doamne, mărire Ție!*

*Cristos a înviat!
Cu toți să-L iubim
Și cu cântări, mereu,
Pe dânsul să-L slăvim!*

*Cristos a înviat!
La El să alergăm,
Smeriți în fața Lui
Cu toți să ne 'nchinăm!*

Iacob Sucevea
Valea-Largă

Deschiderea cursurilor de apărare pasivă la Blaj. Duminică, în 21 aprilie, s'au deschis la Blaj, cursurile de apărare pasivă pentru preoții, primarii și notarii din comunele plasel B aj. Cursurile sunt finite de oameni pricepuți și cunosători a acestor lucruri și în timpul celor 4 zile li-se dau cursurile învățăturile de care au lipsă pentru organizarea apărării pasive în comunele lor.

Nici o vorbă nu s'au putut ridica să turbure tăcerea. Sunt momentele când e cu totul inutil să mai adaugi vreo vorbă la solemnitatea unei tăceri, pe culmile cărui cuvintele răsună ca ceva străniu.

Dar valurilor de plâns cine le poate pune zăgaz când încep să izbucnească?

Bucuria vedeniei a trecut peste limanul unor dureri înăbușite și se scaldă în lacrimi necunoscute, alături suspinelor ușurătoare.

Služba religioasă era pe sfârșite, când deodată năvălesc în biserică jandarmii cu pene de cocoz. Cântăreții din strans s'au oprit. Preotul se întoarce și, la vederea jandarmilor, culearea feței sale s'a făcut ca ceara, presimte că ceasul i-a sunat.

— Părinte, avem ordin să te ducem cu noi.

— Pentru Dumnezeu, doar nu vreți să ne lăsați fără popă și nu am luat nici Paștile..

— Fiel te mai lăsăm încă o jumătate de ceas.

Preotul termină slujba. Ia blidul cu Paști și iese în ușa altarului. Bătrânii se apropie încet sărutând icoanele. Dar mâna popii tremură cu lingura'n mână.

— Lasă, demnule părinte, că doar Dumnezeu îi bun și ne ajută.

Unul câte unul se apropie cu smerenie și iau Paști din mâna popii, sărutându-o cu căldură și cu lacrimi, în ochi până la col din urmă.

Preotul înaintează apoi câțiva pași, se ține de sfeșnicul cel mare.

— Dragii mei, ceasul meu a sunat. Eu astăzi voi pleca pe un drum de unde nu mai este întoarcere. Dumnezeu așa a voit. Voi fiți tari în credință, căci răsplata lui Dumnezeu nu întârzie nici odată. Știți că după chinurile de pe Golgota a urmat bucuria învierii. Cât de târziu, dar după atâtea jertfe Dumnezeu va aduce și bucuria învierii neamului românesc. — „Zina învierii și să ne luminăm cu prăznuirea, și unul cu altul să ne urăsc pe noi”, să cânte din străună. Astăzi este zina iertării, fiți iertați din partea mea și voi iertați-mă dacă am greșit vreunui.

Și nu a mai putut continua căci plânsurile și vaerile au umplut biserica. Femeile se glăsuiau ca în fața unui mormânt. Șiroaie de lacrimi s'au scurs pe țărâna bisericii, șiroaie de lacrimi pe mormântul durerilor unui neam.

— Acum gata, înaintea noastră, părinte.

Pe dealul Cheslerului urca un convoiu. Doi jandarmi călăi dăceau între ei pe jos, legat de mâni, mai mult tăvălit, pe preotul satului. În urma lor pe jos, mulțime de jandarmi.

Din mijlocul satului toți locuitorii petreceau pe păstorul lor sufletesc.

Abea după două săptămâni a sosit vestea despre soartea popii: împreună cu popa din Chesler, a fost dus la Micăsasa, iar de acolo duși în pădurea Jidveului, deasupra Ciungarului, unde au fost împușcați.

Astfel s'a sfârșit preotul Isac Oprea Crăciunelul de sus.

Astăzi două dealuri — Coasta Furcilor Furcile lui Opriș — de o parte și de alta a satului străjuesc intrarea în comună, amintind prin numirea lor de suferințele din 1848.

În biserică, o placă fixată în perete, semn neclintit despre cele de odinioară: „Aici a fost prins preotul Isac Oprea și omorât de Uegri în 1848 pentru că și-a iubit neamul”.

Ionel Sărbu

Indemnuri pentru plugari

Dela Ministerul Agriculturii se dau plugarilor următoarele indemnuri: Vremea a fost tot rea: frig, vânt, ploaie și zăpadă. Sunt în întârziere cu sămănăturile.

Trebuie să folosim orice ceas din zi, căci putem ieși la câmp cu plugul. Trebuie să fie chiar dacă pământul e puțin mai moale decât trebuie să fie.

Sunt țări unde vremea este în mod obișnuit ca la noi în anul acesta și totuși pământul nu rămâne nelucrat.

Anul acesta din cauza gerului mare din iarnă, puterea de încolțite a boabelor a scăzut mult, mai ales la porumb. Înainte de sămănare trebuie să facem proba de încolțire, ca să știm dacă porumbul va fi bun de sămânță ori nu.

Liniște în țară și pază bună la hotare — Pentru pace pe Dunăre — Intâmplări de peste hotare — America în așteptare — Lupte crâncene la miază-noapte

Un nou consilier regal

M. Sa Regele a numit pe dl Ion Mihaelache consilier regal. Numirea aceasta a adus multă mulțumire în lumea românească. Dl Ion Mihaelache este un cunoscut fruntaș al vieții politice românești.

A fost oprit exportul de grâu

Vremea rea a făcut ca în anul acesta să nu se poată face însemnările la timp, așa că sunt temeri de o recoltă mai slabă ca în anii trecuți. Ca să întâmpine lipsurile, comisia economică românească a hotărât să oprească exportul de grâu în străinătate.

Măsuri pentru controlul străinilor

Șeful miniștrilor din ziua de 17 Aprilie a luat însemnate hotărârile cu privire la viața și cea launtrică a țării. Așa între altele a hotărât, să se facă un control a tuturor străinilor cari intră ori rămân la noi în țară. S'au aprobat apoi măsurile luate pentru oprirea și impledecarea oricărei propagande nepotrivită cu neutralitatea țării noastre.

Politica dunăreană a României

În înțelegere cu țările vecine România s'a hotărât să ducă o politică de pace pe Dunăre. România, Jugoslavia, Bulgaria și Ungaria vor veghea, ca pe Dunăre să umble numai vapoare de comerț și cari se supun controlului și legilor. În felul acesta orice primejdie va fi înlăturată.

Mari lupte între Englezi și Germani

Urlașul război dela miază-noapte continuă cu mare înverșunare. Se dau lupte crâncene, în apă, pe uscat și în aer. Pe mare frontul s'a lărgit pe o lungime de peste 700 km. Sute de vapoare, submarine și aeroplane s'au încolțit în mare, pe coastele Norvegiei și deasupra fiordurilor. În această vreme Nemții au continuat să debarce meru trupe în Norvegia. Norvegienii au mobilizat și ei. Se zice că peste 200 mil de oameni au fost chemați sub arme. S'au dat mari lupte și pe uscat. Frontul s'a lărgit până în granța Suediei.

Armata germană era ajutată cu trupe aduse cu avioanele. În mai multe locuri au fost debarcate trupe de parașutiști cari au pus stăpânire pe nodurile de cale ferată.

De altă parte Englezii s'au silit să încerculească trupele Germane din Norvegia și să le taie orice legături cu cele de acasă. Pe mare vapoarele lor au minat în mai multe părți drumul vapoarelor germane. Incep apoi și ei să trimită trupe în Norvegia, cari să ajute celor norvegieni. Se vorbește tot mai mult acum că acela care va stăpâni țările dela miazănoapte, va avea în mâni soarta războiului.

Trupele engleze coboară în apropierea orașului Narvik. Aici se dau lupte mari. În acest oraș Germanii au pus de pază, ca niște câni puternici, vapoare mari de război.

S'a vestit încă din săptămâna trecută că Englezii au scufundat 7 vapoare germane în acest port. Germanii au anunțat însă că nu-l adevărat. Mai târziu s'a auzit că Englezii au cucerit Narvikul și că trupele Germane au fost silit să se retragă în munți. Pentru stăpânirea acestui oraș s'au dat lupte crâncene între Englezi și Germani.

Pe mare s'au mai dat apoi lupte puternice la Trodheim, și în strămtorile dela Skagerak.

Trupele engleze au ajuns să se întâlnească pe la miazănoapte cu cele norvegieni.

Nemții au anunțat și ei că trupele lor au atins granțele Suediei și că aproape au tăiat Norvegia în două. Și pe uscat luptele sunt înverșunate. La Elverum a început în cursul zilei de luni o bătălie crâncenă între Germani și Norvegieni. Aceștia așteaptă numai ca Englezii să atace la Trodheim ca apoi ei să înceapă atacul pe întreg frontul.

Frontul norvegian este mai întărit în partea de miază-noapte a țării.

În apropierea orașului Trodheim la Namosos trupele engleze au fost puternic atacate de cele germane. Se spune că Germanii trimit meru întăriri.

Ultimele știri engleze anunță că orașul Hamar, care de câteva zile era în mâinile germanilor, a fost ocupat de trupele aliate. De asemenea s'a anunțat că Germanii s'au retras și dela Elverum și că și-au întărit frontul în regiunea lacului Myoesa.

Un cimitir al vapoarelor

O mare parte din luptele dela miază-noapte s'au dat pentru stăpânirea portului Narvik. Acest oraș este de o mare însemnătate pentru războiul de acolo. Prin el se trimetea tot fierul în Germania. Azi apele din apropierea orașului Narvik, în urma luptelor ce s'au dat acolo, sunt adevărate cimitire de vapoare. Au fost scufundate până acum în acest port peste 40 de vapoare.

Pentru o Polonie fericită

În zilele trecute Sfântul Părinte dela Roma a trimis o scrisoare președintelui Poloniei. În această scrisoare își arată dragostea și grija pe care o are față de națiunea polonă. A arătat apoi că se roagă neîncetat lui Dumnezeu pentru o Polonie fericită.

La sfârșit Papa binecuvintează pe președinte și întregul popor polonez

Ca a cerut Germania Norvegiei

Războiul dela miază-noapte este tot mai înverșunat. Focul pornit acum acolo se va stinge cu greu.

Când au pășit pe pământul Norvegiei, Germanii au cerut următoarele lucruri guvernului norvegian:

Poporul norvegian să primească de bună voie trupele germane și să nu se împotrivescă.

Toate mijloacele de legătură vor fi puse la îndemâna trupelor germane pentru a apăra siguranța norvegiană.

Guvernul norvegian să arate armatelor germane locurile unde au fost așezate mine. I-s'a mai cerut apoi Norvegiei să dea pe mâna Germaniei, telefonul, posta, telegraful, să se supună întru toate ordinelor și controlului german. Vapoarele norvegieni erau oprite să iasă în larg.

Pe lângă acestea guvernul german a cerut regelui Norvegiei să numească un guvern condus de un mare prieten al Germaniei, Quisling.

Norvegia n'a primit aceste condiții, cari îi știrbeau multe din drepturile ei și așa a început apoi războiul.

Mal presus de iubirea de pace și libertatea

Dl Spaak ministrul de externe al Belgiei a ținut o însemnată cuvântare la Senat.

Între altele ministrul belgian a amintit de atacul suferit de Danemarca și Norvegia, două țări, cari în atâtea rânduri și-au arătat hotărârea de a rămâne neutre. Vorbind apoi de politica Belgiei a spus că ea își va păstra angajamentele față de Anglia, Franța și Germania de a rămâne neutră și că nu va intra în război decât atunci când va fi silită să-și apere neatărnarea, căci mai presus de iubirea de pace stă libertatea

Înainte de un an și jumătate

O mare gazetă americană scrie că toți oamenii pricepuți în politică din America sunt de părere că nu peste mult această țară va intra în război, încă înainte de un an și jumătate. Aceasta se va întâmpla — zic ei — oricare ar fi partidul care va ajunge la cârmă. Anume spun acești cunosători sau experți cum li-se mai zice, că poporul american începe tot mai mult să fie de părerea ca America să intre în război. Ocuparea Danemarcei și Norvegiei i-a întărit și mai mult pe americani în hotărârea de a intra în război împotriva Germaniei.

Ungaria este hotărâtă

Vorbind de politica pe care o va duce Ungaria, dl Tibor Eckhardt un cunoscut politician ungar a spus că țara sa nu va lăsa, ca trupele străine să treacă pe pământul ei. Ungaria este hotărâtă să-și păstreze neutralitatea și să se împotrivescă oricui ar încerca să i-o răpească. În viitoarele conferințe de pace trebuie înlăturate toate nemulțumirile dintre țări, ca în felul acesta să se ajungă la pace și bună înțelegere.

O armată evreiască

Gazetele englezești scriu că aliații au planul de a face o mare armată evreiască. Această armată, cam de 200 mil de oameni, ar urma să lupte împotriva Germaniei.

Vor fi recrutați Evreii din Europa și din America.

Pentru înfăptuirea acestui plan se va face la Londra un comitet.

Anglia n'are de gând să rupă legăturile cu Rusia

Toate semnele arată că Anglia n'are de gând să rupă legăturile cu Rusia. Ministrul Rusiei în Anglia se găsește tot la Londra și s'ar putea foarte ușor ca într-o zi să se întoarcă și ministrul Angliei în Rusia, la Moscova.

Se spunea acum, că Anglia ar avea de gând să-și facă și legături comerciale cu Rusia, poate ca în felul acesta s'o mai despartă de Germania.

Va intra America în război?

Sâmbăta trecută, dl Roosevelt a ținut un mare discurs, dela reședința sa. Între altele

D-sa a spus că nu vrea să împingă America în război, nici în Asia și nici în Europa. Mai târziu însă când se va sfârși războiul și se va pune pace, atunci va căuta ca să lucreze pentru întocmirea unei păci trainice în Europa.

Di Roosevelt a rostit această cuvântare, drept un răspuns la vorbele acelor care spun că d-sa ar vrea să împingă America în război.

Mărul de ceartă

Războiul european s'ar putea întinde și în apele Oceanului Pacific. Indiile Olandeze din aceste ape sunt mărul de ceartă între Japonia, America și Anglia.

Undeva în Răsăritul îndepărtat se arată iarăși primejdiile de război. Flacăra uciderii și nimicirii din pământul și apele Europei, ca purtată de un vânt pustitor și nebunatic, pare că ar vrea să se întindă și în apele liniștitului și îndepărtatului Ocean Pacific.

Și de data aceasta sunt în joc trei mari puteri, Anglia, Japonia și Statele Unite. Mărul de ceartă dintre ele nu lipsește nici aici. Sunt Indiile Olandeze. Anume, Olanda stăpânește în Oceanul Pacific, între Australia și coastele Asiei, o întinsă împărăție colonială, mai mare cam de 60 de ori cât este ea în Europa.

Aceste colonii, cunoscute sub numele de Indiile Olandeze — sunt un șirag de insule, presărate în apele Oceanului Pacific, între Asia și Australia. Au o suprafață de 1.904.346 (un milion nouă sute patru mii treisute patruzeci și șase) kilometri pătrați, cam a cincea parte din Europa, și o populație de 63.500.000 (șasezeci și trei milioane cinci sute de mii).

Bogățiile Indiilor Olandeze

Din aceste insule Olanda scoate în fiecare an bogății nenumărate de: orez, ceai, tutun, zahăr, cafea, cauciuc, alune, nucii de cocos, cacao, untdelemn, petrol, zinc, cărbuni, sare, aur, argint, diamante. Afară de acestea Indiile Olandeze mai au: cai, vite cornute, bivoli, porci, capre și oi. Mai au apoi căi ferate, telefoane, vapoare. Este un colț de lume nespuns de bogat și de prețios. Spre ele se îndreaptă însă acum pofta mereu crescândă a Japoniei. De altă parte Statele Unite și mai ales Anglia n'ar dori nici cum ca aceste insule să ajungă în stăpânirea Japoniei. Și aceasta din cauză că atunci Japonia ar deveni o putere de neînving. Aceste insule sunt ca un prag greu de trecut în calea Japoniei. Alături de ele Anglia a construit apoi întărituri uriașe, pe coastele Asiei mai ales. În clipa însă când Japonia ar ajunge stăpâna Indiilor Olandeze, întăriturile Angliei n'ar mai avea nici un preț. Dacă însă ele ajung în mâinile Angliei sau ale Americii, atunci Japonia este ca legată și trebuie să rămână liniștită și pe pace în apele ei. Iată de ce, mai în zilele trecute, s'a și pornit din Tokio o telegramă în care se vestea tuturor că Japonia nu se învoește la nici o schimbare în stăpânirea Indiilor Olandeze. Olanda s'a gândit însă și ea la primejdia care o paște din atâtea părți și și-a pregătit din vreme o puternică armată pe uscat, o flotă puternică de vapoare și un mare număr de avioane. S'ar putea întâmpla însă ca într-o bună zi Anglia, de teama Japoniei, să îndrăznească a pune ea mâna pe aceste insule. S'ar putea întâmpla apoi și aceea ca Japonia să nu se involască la aceasta și așa flacăra războiului să izbucnească și în liniștitele ape ale Pacificului.

Citiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI”

Pentru bani

La București un copil a fost ucis în mod sălbatic pentru că a încercat să apere avutul stăpânilor săi

Un omor de o rară sălbătăcie a fost săvârșit mai în zilele trecute, la București. O copilă de 14 ani a fost ucisă în mod sălbatic, fiindcă a încercat să oprească pe acela care jefuise avutul stăpânilor. Venise biata fată dintr'un sat de pe Someș, la București, ca să găsească de lucru. Acasă era sărăcie lucie și ea nădăjduia ca să aline cu slabele ei puteri amarul celor rămași în sat.

Găsind de lucru în casa unor oameni de ispravă, copilă de pe plaiurile Ardealului s'a alipit de ei, cu toată dragostea și credința sufletului ei curat.

Toată setea ei de muncă, dorul de a a-

juta pe cei rămași acasă s'a năruit înăsa lăru zi. Un tâlhar i-a pus capăt vieții. În vavilonia orașelor s'a curmat în chip năpraznic și în puștinilor ei ani.

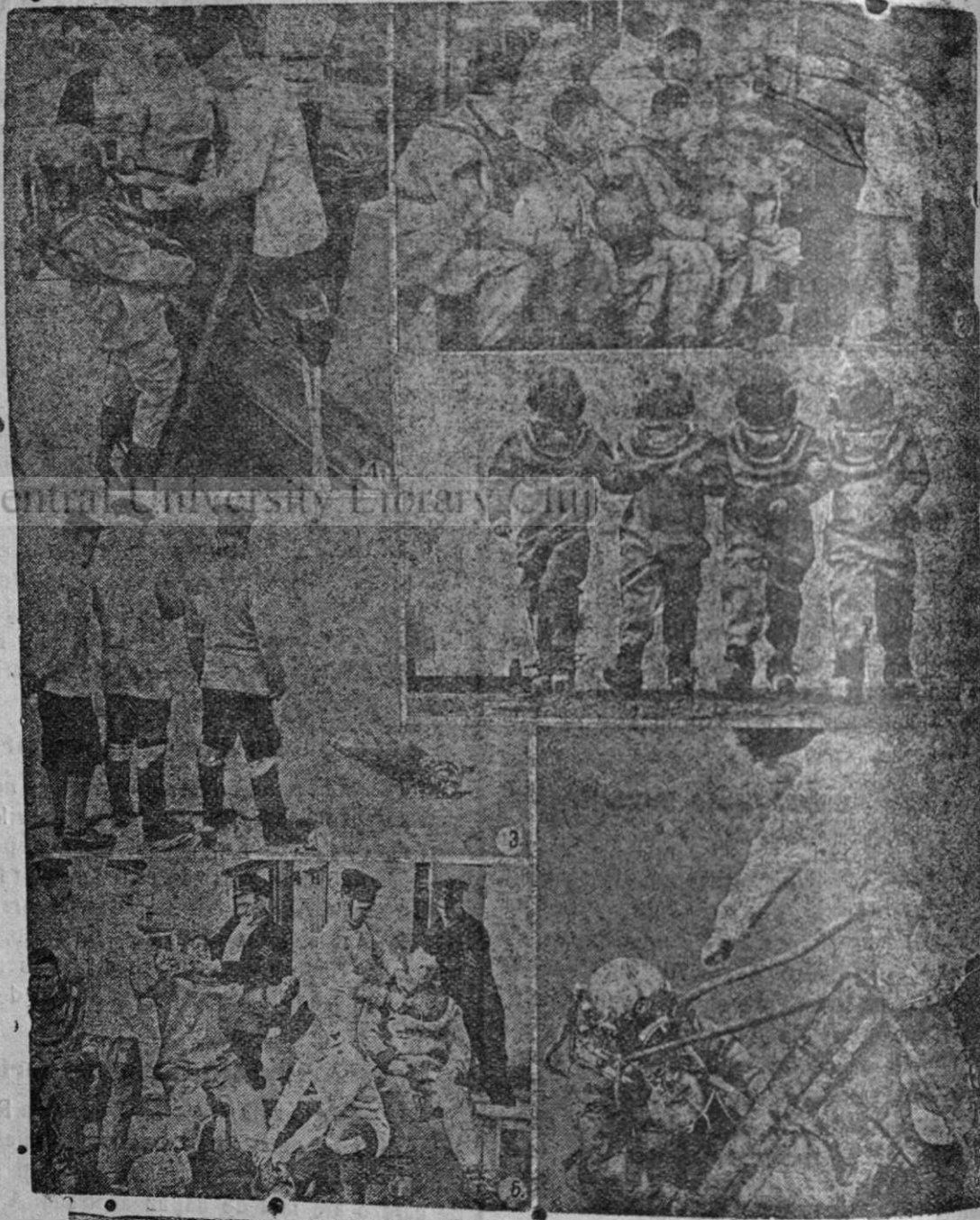
În vineria trecută, pe înopțate, când era nimeni acasă, un răufăcător s'a furișat în locuința stăpânilor. Căuta bani. Și a găsit ceea ce a căutat.

Copila a auzit pe străin, cotrobăind prin casă și, când acesta a încercat să iasă, i-a înfruntat cu curaj, i-s'a pus deacurmezișul în cale. Văzând împotrivirea fetiței și fiindu-i teamă să nu fie prins, hoțul a lovit-o cu o bată de fier în cap și apoi a fugit.

Mica păzitoare a averii stăpânilor ei s'a prăbușit cu capul crăpat, într'un lac de sânge.

Nimic n'a împiedecat pe sălbaticul tâlhar să curme această viață tânără. Stăpânii și poliția erau departe, iar teamă de Dumnezeu ei nu mai avea. Dispăruse demult din sufletul lui

In adâncul apelor

Un scafandrier este un om care coboară în adâncul apelor. De obicei când vorbim de scafandrieri, ne gândim la vasă scufundate. Pe fiecare vapor se găsesc un număr anumit de scafandrieri, cari atunci când este lipsă, s'a stricat ceva la vapor sau s'a pierdut ceva prețios în apă ei coboară îndată în adânc.

În chipul alăturat se văd toate pregătirile pe cari le face un asemenea scafandrier ca să coboare în apă:

Fig. 1. Ne arată pe scafandrier gata de a cobori. Acum i se pune sticla din față.

Fig. 2. Trei linii leagă pe scafandrier cu lumea de afară: tubul de aer, linia de viață și firul telefonic. Hainele scafandrierilor sunt făcute din cauciuc (gumă) și picioarele au cisme grele cari îi ajută scafandrierului la fund.

Fig. 3. Când se adună prea mult aer în costumul său, atunci scafandrierul este aruncat afară din apă ca un dop.

Fig. 4. Patru scafandrieri sunt gata să coboare în apă.

Fig. 5. Scafandrierii se ajută între ei, sub apă.

Fig. 6. Scafandrierul este acum cu totul despărțit de lume. Nu mai aude nimic decât vocea prietenească a ajutorului său.

Călugăritele „Sure“ printre „Eschimoci“ sau pitici

Tara „mâncătorilor de carne crudă“ — Viața acestor oameni dela miază-noapte — Cruzimea și sălbătăcirea lor.

Afară de cele două neamuri sălbatice cari locuiesc pădurile și pusturile Canadei, mai este un al treilea, acela al „Eschimoșilor“ sau al „Piticiilor“, cum i-au numit Francezii (petit), de oarece sunt mici de statură, spâni și iuți, așa că seamănă mult cu copiii, chiar și când sunt bătrâni. Bărbații au statura care pe la noi se numește „mijlocie“, ba unii și mai mare decât mijlocie. Femeile încă sunt mici, cam de un metru și ceva înălțime.

Ei se numesc „Innu“, ceea ce înseamnă „om într'adevăr“, sau cum am zice noi „Om odată“, Om la roată. Vecinii lor însă, de prin peninsula Labrador, i-au numit „Eskimantick, adică „mâncători de carne crudă“; iar numele acesta l-au folosit toți aceia cari i-au studiat. Astfel ei au numele de batjocură dat de Algonchiului din Labrador au intrat în istoria omenirii și'n Geografie, sub numele de Eschimoci, Eschimezi, Eschimanți.

Tara de gheață a piticiilor

Se nutrește cu carne de „focă“, un fel de vițel de mare, care are două picioare cu unghii, coada ca peștele și pielea cu blană. Trăiesc prin ținuturile cele de miază-noapte, unde ziua e de case luni, și noaptea iar de șase. Neaptea însă nu e întunecată ca a noastră, ei pot merge la pescuit și chiar la vânat la urși albi și suri, de cari sunt mulți prin ținuturile înghețate.

Casele lor sunt din zăpadă, zidite pe marginea mării înghețate, unde se găsește și nutreământul lor. Le zidesc în felul următor: cu cuțitul lor lung, de care nu se despart nici noaptea în somn, taie blocuri de zăpadă înghețată, și le așază unul lângă altul în cerc. Peste ele pun altele în cerc mai îngust, apoi și mai îngust, până se adună la vârf în formă de căciulă sau de cojă veche de muiele. Ca să se țină blocurile de zăpadă, le strepesc cu puțină apă, apoi se îngheață unul de altul, ca și cum ar fi o singură bucată. Tot cu cuțitul li taie o ușă, iar pe dinlăuntru casa — făcută pe măsura numărului membrilor din familie — o căptușesc cu blăni de focă, urs, cerb (un fel cerb), și acolo își petrec la opaițel în care arde unsoare de focă, și pipă — căci săbacul a ajuns și pe la ei —, până când le vine somnul.

În casă se încălzește aerul așa de tare, încât trebuie să se desbrace, și chiar să facă o gătură prin vârf, ca să vină și aer rece de afară. De căldura aceea zăpada devine gheață, așa că

negru. Nu s'a gândit că și aceea pe care el o lovește are dreptul la viață și la bucuriile ei. A lovit sălbatic și a plecat.

Venind acasă, stăpânii și-au găsit avutul prădat și servitoarea moartă, într'o baltă de sânge. Totul era răsturnat în casă. Hoțul lucrase cu îndrăzneală și fără teamă.

De moartea năpraznică a nefericitei servitoare au fost înștiințați părinții ei, plugari sălbăți și împovărați din satul Peștera, de pe Someș. Telegrama, care le-a dus vestea morții aceleia care le era sprijin și un ajutor în amaratul trudnicilor lor vieți, a fost poate mai dureroasă pentru ei ca lovitura năpraznică a trăznitului.

Așa i-a fost dat să se sfârșească povestea unei tinere vieți, pornită neștiutoare și incredibilă din lumea liniștită a satului ei spre vavilonia orașelor.

Pe câte fete tinere nu le înghite însă, la oraș, mocirla fără fund a păcatelor?

străbat prin ea razele lunii. Numai cât că această casă nu mai este bună, căci zăpada ține cald, pe când gheața ține frig, și așa Eschimocul trebuie să-și facă altă casă, care-l coasă poate un ceas de vreme. Coliba aceasta de zăpadă de ei este numită „Iglu“.

Mâncătorii de carne crudă

Ei cunosc focul, căci au opaiț, și ar putea face focul cu carne uscată de focă, și să frigă carnea, dar le mai place crudă. Și așa o mănă și cea de ren (cerb), ca și cea de focă, de urs și de pește. Imbrăcămintea le este din blăni și încălțăminte de asemenea.

Eschimocii se par oameni buni și blânzi la prima vedere, și câtă vreme albul este în coliba lui, nu i se întâmplă nimic; dar după ce ai ieșit din casa lui, el însuși e în stare să te omoare pentru orice pricină, mică ori și numai din plăcerea de a-ți mânca ficatul, care le place nespuse de mult nefript. Mai sunt apoi mincinoși și heți și tâlhari.

O istorie a unor misionari între Eschimoci

În 8 Octombrie 1913 doi misionari preoți francezi, Le Roux și Rouviere, plecară cu sania trasă de câini înspre polul Nord, printre Eschimoci, unde încă de pe la 1875 merseră preoți și misionari, dar fără multă ispravă, căci Eschimocii trăiesc imbuiați, și țara lor le dă nutreământ și imbrăcămintea din belșug, și din acest motiv nu prea vreau să primească nimica dela streini.

Cei doi misionari ajunseră la 22 Octombrie la „golful“ sau sinul de mare numit „al Inconării“, lângă insula Victoria. De acolo scriseră că au întâlnit Eschimoci, dar că aceia i-au primit cu multă răceală, așa că sunt amenințați să moară de foame. Scrișoarea în care își vărsau o parte din amărăciunea sufletului lor, o trimiseră pe niște negustori de piei de urs. Ei nădăjduiau însă că vor găsi alte triburi mai bune și mai primitoare.

Dar misionarii n'au mai scris mai mult, nici nu s'au mai întors. În 1914, un cercetător al țării Eschimocilor văzu pe unii imbrăcați în reverenți, iar pe alții împedobiți cu bucăți de ștofă din patrafir și din hainele b-sericești. Li întrebă de unde le au, iar ei spuseră că dela niște oameni „albi“, cari au fost pe la ei în anii trecuți.

Acela întorcându-se, avisă pe vicarul apostolic din Macknezia, care anunță guvernul canadez; iar guvernatorul aceluiași țiuut trimise un ins-

pector și doi jandarmi între Eschimoci, ca să cerceteze despre cei doi misionari. Aceia și aflară că cei doi preoți au fost uciși între 28 Octombrie, și 2 Noembrie 1913 de către doi Eschimoci.

După spusele martorilor, lucrul s'a întâmplat în felul următor.

Misionarii fură găzduiți de către un anumit Kormick, care, împotriva tuturor legilor Eschimoșilor de a se purta bine cu streinii câtă vreme sunt oaspeții lor, cam la o săptămână luă pușcă unaia dintre ei. Pentru un alb, în țara aceea fără pușcă, însemnează a muri de foame, căci n'ai cu ce vâna. Misionarul spuse deci bătrânilor poporului, că i-s'a furat pușca. Pușca se regăsi, dar gazda își puse gând rău asupra misionarilor, poate din cauza muștrării sau a pedepsei ce va fi primit pentru călcarea acelei legi. Plăți deci pe doi tâlhari, Sinisiak și Uluksak, ca să-i omoare pe amândoi, când le va veni bine.

Răzbunarea Eschimocilor

Între Eschimoci era însă unul numit Koha, care tare îi iubea. Acela le spuse ce a auzit el, și-i sfătui să plece înapoi la ai lor, cât mai curând. Misionarii își adunară ce avură, pe sanie, la care prinseră patru câini, și plecară. Drumul era lung și greu, dar Koha îi însoți până când îi puse în drumul cel bun, care era în un câmp deschis de zăpadă, fără de nici o negreață.

Cum vor fi călătorit misionarii două zile, nu se știe; dar în ziua a treia îi ajunseră Sinisiak și Uluksak, cari ziceau că merg să-și întâlnească niște rudeni cari vin din „țara lacurilor celor mari“ adică din Canada centrală, și ziseră că vor călători împreună până când vor întâlni pe aceia.

În seara aceea, tâlharii făcură un „Iglu“, adică o casă de zăpadă, unde se odihniră toți patru până dimineața. Tâlharii le era frică de puștile misionarilor, căci ei n'aveau decât cuțitul lor obișnuit. În ziua următoare merseră mai departe, dar misionarii nu scăpau din ochi pe tâlhari. La un moment dat, Sinisiak rămâne înapoi. Le Roux rămâne și el, ca să nu scape din vedere pe Eschimoc. Din nebagare de seamă misionarul își întoarse fața dela el și tâlharul sări repede și îi implantă cuțitul în spate. Acela căzu, dar el îi mai dădu lovituri în piept, apoi strigă la celalalt: — Vino și vezi de asta, că de celalalt voi vedea tot eu —, și începu să alerge în urma lui Rouviere, care, văzând ce s'a întâmplat cu tovarășul său, lăsă sania și începu să fugă. Dar Eschimochul îl ajunse, și-l omoară și pe el, apoi îi scoase ficatul și venind la cel dintâi, îi scoase și acelaia, și se ospătară amândoi. Intorcându-se la ai lor, spuseră că ei au omorât pe „albi“. În ziua următoare, spuse Koha, au mers mulți Eschimoci la fața locului, și au fost și el, și a aflat trupurile celor doi misionari acoperite cu zăpadă, și veghiate de cei patru câini și zicea că el a plâns

Undeva pe front

O patrulă de soldați se întoarce din inspecția făcută în apropierea frontului. Dușmanul este numai la câteva sute de metri. Ei s'au obișnuit însă cu gândul acesta. Aproape în fiecare zi au trebuit să-i facă față. Poate numai acum au trebuit să răspundă atacurilor date de parturile dușmane.

STIRILE SĂPTĂMĂNI

Dorim tuturor abonaților, cetitorilor și colaboratorilor noștri sărbători cu adevărat ferice și-i salutăm cu creștinesc și românesc: Cristos a înviat!

Misiuni sfinte în Maramureș. În parohia Valea Porcului din Maramureș s'au ținut misiuni sfinte, în zilele de 6 până în 11 Aprilie. Preot misionar a fost părintele Lazar Sângeorzan din Rozavlea. Zilele acestea au fost pentru credincioșii de acolo, zile de adâncă reculegere și întoarcere la Dumnezeu. Peste 400 de credincioși s'au apropiat de sfânta taină a spovedaniei și s'au împărtășit cu trupul și sângele Domnului. Tot în aceste zile s'a înființat și Reuniunea Mariană cu 40 membri și Agru tot cu 40 membri. Tuturor membrilor li-s'a împărțit câte o carte de rugăciuni.

Abonați vechi și cinstiți. Poate se vor mira cetitorii noștri de titlul acestei știri. Să nu se mire însă. E mai rar adevărat, să fie cineva 22 de ani abonată la o gazetă, să trimită an de an regulat abonamentul și să țină atât de mult la această gazetă. Ne cade atât de bine când ne vine mandatul poștal cu cei 150 Lei dela câte un astfel de abonat. Sunt vre-o câteva sute de astfel de abonați: protopopii preoți, advocați, doamne și țărani. Într'un număr oarecare vom da poate chiar cu numele pe acești abonați de seamă ai noștri.

Când n'ai pe nimenia. De mai mulți ani se pripășise prin împrejurimile orașului Buzău un străin, de neam polonez pe nume Otto Stek. În vremea din urmă intrase paznic la via unui bogătaș din comuna Gura Sărății. Ca paznic ținea în jurul colibei vreo 11 câni. Aceștia dormeau noaptea cu el în colibă. Într'una din nopțile trecute Otto Stek, venind

fiindcă lui tare i-a plăcut de cei doi albi, cari erau atât de buni.

Ucigașii fură prinși și duși la Edmonton în 1917, unde fură judecați și pedepsiți după faptele lor.

Ceea ce nu pot face predicile și învățăturile, face dragostea și blândețea

Mintea oamenilor pașnici parcă stă în loc în fața acestor cruzimi, dar „Surerile Suro“, călugărițele misionare din Montreal, se hotărăsă să se așeze tocmai între Eschimoci ca să-i îmblânzească, și ce nu pot face preoții cu predicile și învățăturile evanghelice, să facă ele cu rugăciunile, blândețea și dragostea arătată acelor sălbateci, cari nu se despart ușor de „vrăjitorii“ lor cari îi țin în robie.

S'au așezat acele călugărițe viteze tocmai în țărmul Oceanului Înghețat, în locul numit „Akavik“, adică „locul ursului sur“, unde cu ajutorul călugărilor „jertfiți ai Mariei Neprihănite“ conduc un mare spital și o școală pentru „Măncătorii de carne crudă și de ficat omenească“. Și cu aceste fapte bune au încredințat o mulțime de Eschimoci, așa că numele lui Iesus este laudat și în „Țara de ghiță a Piticilor“.

N. Lupu

beat acasă a adormit tun. Cum era bolnăvicios, i-s'a făcut rău și a murit. Neavând cine să deschidă ușa dela colibă, câinii au rămas lângă el. Dela o vreme însă i-a răzbit foamea și au început să mănânce din trușul lui. Stăpânul viei, văzând că paznicul nu mai dă semne de viață, i-a căutat în colibă. Nu l-a mai găsit însă decât oasele împrăștiate de câni, pe fața colibei.

Îngropați de vii. O groznică nenorocire s'a întâmplat în comuna Topliceni județul Râmnicul Sărat. Tinerii muncitori Iacob Emerciuc și Pavel Clavin au fost tocmii să facă o pivniță la vie. Pe când săpau, pământul deasupra lor a alunecat și nenorociții muncitori au fost îngropați de vii. Orice încercare de a li-se veni în ajutor a fost zadarnică. Nimenia n'a îndrăznit să încerce să-i desgroape, deoarece se tem că pământul va aluneca din nou.

Pe când o duceau la închisoare îi moare copilul în brațe. Femeia Floarea Trufelea din Budieni trebuia să ispășiască o pedeapsă de 10 zile închisoare. Deoarece avea un copilăș de câteva luni, bolnav greu, ea a cerut amânare. Cererea nu l-a fost ascultată și a trebuit să plece la închisoare. Pe drum copilului i-s'a făcut tot mai rău și a murit în brațele mamei sale.

O tânără fată, omorâtă de un pom. Tânăra Floarea Albu din comuna Turu județul Severin, stând lângă fratele său se uita cum acesta tăia un pom din rădăcină. Din nefericire pomul a căzut peste blata fată, omorînd-o pe loc.

Aruncat de call săi în fântână. Săteanul Muru Eurlc din comuna Cenad, în vreme ce adăpa call în curtea casei, a fost izbit de aceștia pe gardul care împrejmua fântâna. Fiind putred, gardul s'a rupt și nefericitul sătean a căzut în fântână, înecându-se.

După dreptate. Un gazetar a întrebat pe un plugar, cum vinde iugărul de pământ. Plugarul a răspuns că el nu-și mai vinde pământul cu iugărul, ci cu metrul și că cere pentru fiecare metru pătrat 2500 Lei. Vorbele acestui plugar nu sunt numai niște vorbe spuse așa la întâmplare, de un om năcăjit și amărat. Ele au înțeles și mai adânc. Dacă tot ce se află în prăvălii și fabrici se vinde așa de scump, dacă un metru de postav costă 2500 Lei, de ce nu și-ar vinde și plugarul metrul de pământ cu 2500 Lei? Nu este oare mai prețios pământul decât postavul?

Groznică faptă a unui părinte. Mai sunt și azi încă oameni lipsiți de orice simțământ de dragoste față de copilașii lor. Aceștia sunt părinți cruzi și sălbatici pe cari nu-i mai îndușează plânsul și suferințele copilului lor. Așa era și săteanul Tudore Gr. Ion din comuna Produsești, față de copilașul său de doi anișori. Orice făcea copilul, până și răsul lui, îl supăra pe Tudore Ion. Într'o zi, rămânând singur cu copilul, a fost rugat de acesta, să-l ducă la bunici. În nevinovăția și neștiința lui copilul s'a aninat de gâtul aceluia care îi era tată. În loc să se îndușeze de vorbele micuțului, Tudore Ion a apucat copilul de plept și l-a aruncat cu toată puterea într'o grămadă de spini. Cu spinarea ruptă și cu fața plină de sâni, bietul copilăș a murit, după câteva ceasuri de chinuri mari. Însălbătăcitul tată a fost osândit la un an temniță grea.

Când bătrânii nu mai sunt cinstiți cum se cuvine de cei tineri. O mare nelegiuire s'a petrecut mai în zilele trecute în orașul Huși din Moldova. Un tânăr de

23 de ani și-a omorât bunica pentru suma de 600 lei. Bătrina Ana Mihăiță din acest oraș avea un nepot, cu numele Ion Mihăiță, pe care l-a crescut de mic, deoarece acesta a rămas orfan de părinți. În loc să-și arate recunoștință față de bunica-sa, care l-a ținut loc de mamă, tânărul Mihăiță era din zi în zi mai neastăpător. În zilele trecute, având lipsă de bani el i-a cerut bunicii să-i dea 600 lei. Când aceasta n'a mai voit să-i dea, el a pus mâna pe topor și și-a lovit bunica în cap. A omorât apoi pe unchiul său, un băiat de al bătrânei care atunci era în casă. După ce l-a omorât amândoi și-a luat 1000 de lei și a plecat la petreacă. A doua zi s'a dus și s'a predat jandarmilor. Iată deci ce a ajuns acea bătrână drept răsplată pentru că l-a crescut și l-a ținut la casa ei.

Tălhărie ca în codru. O tălhărie o cruzime și îndrăzneală mare a fost săvârșită la sfârșitul săptămânii trecute într'un oraș din Belgia. Vinerea trecută, la amiaza hoș a pătruns în localul celei mai mari bănci din Auvers. Punându-i două revolvere în piept el a silit pe casier să-i dea 100.000 de franci. Pe directorul băncii care voia să cheme polițistul l-a îngămădit într'un colț și l-a jorât. După această ispravă hoțul s'a făcut nevădit și neștiut, tot așa cum venise. Până să descopere metecul bietul secretar el era departe și l-s'a mai putut da de urmă.

Un pește uriaș. În zilele trecute o cetate de pescari de lângă Ismail a pescuit din apele Dunării un moron uriaș. Numărul mare greutate norocoșii pescari l-au putut ține la țărm. După ce l-au tăiat, moronul a avut 15 kg. carne și 32 kg. icre, iar netălat a avut 10 kg. Norocoșii pescari au trimis carnea și icrele la București, câștigând pe ea cât n'ar fi câștigat poate într'o lună de zile.

Porcar mușcat de un vier. O întâmplare ciudată s'a petrecut în zilele acestea într'o comună din județul Bihor. Bătrânul colar Moca de 66 ani pe când păzea porcii pășunatul comunei a fost atecat dintr'odată de un vier mare, care l-a trântit la pământ și l-a mușcat de mână în mai multe locuri. Porcarul a fost scos cu mare greutate din vierulul, de câte niște trecători cari l-au dus la spital.

Un țaran arde de viu în căruță

— Burtura te aruncă în foc —

O mare nenorocire s'a întâmplat în săptămâna trecută, pe drumul de țară Deta — Juncu Mare din Banat. Un sătean din Jamul Mare Ludovic Csiulic a ars de viu într'o căruță, pe care se întorcea acasă. Nenorocitul om era căsătorit și tată al câtorva copii. În luna trecută Ludovic Csiulic s'a dus la târgul din comuna Deta, să facă unele cumpărături. Când a început să vină cu treburile, în loc să plece spre casă a intrat într'o căruciumă, din care n'a ieșit și nu s'a îmbătat zdravăn.

Pe drum și-a aprins o țigară și s'a așezat pe paiele din fundul căruței, lăsând căruța să meargă în voie. Cum era beat, a adormit și scăpat țigara sprinsă în paiele din căruță. Acostea au luat foc și peste puțin flăcările caprine întregă căruța.

Căii, speriați de vălvătaia din urma lor, au luat-o la fugă și nu s'au oprit decât în meza satului. Acolo au fost oprii de mai mulți săteni, cari au stins focul. Ludovic Csiulic a traia încă, dar după puțină vreme a murit chinurile cele mai groznice. Nenorocirea s'a durerat întreg satul.

DIN POPOR

Bătrâni și tineri

Intr'un sat, al cărui nume nu-l dăm în viața noastră pe lângă alte multe, lapte, lărțuri și fracșuri între oameni și o mare neînțelepciune între bătrâni și tineri, adică, mai nimerit între tineri și bătrâni, căci cei din urmă au deslușit focul mai de grabă.

„Im lături cu bătrânii“, a rănit într'un sfat obștească tânărul Ioan Cleanță.

Afară cu ei de la Primărie, de la Cooperativă, de la Biserică, de la Casa Culturală. Ei și-au trăit traiul și-au mâncat mîlăiul. Lase leul selor tineri. Acum trăim alte vremuri, alte sunt cerințele zilelor de azi. Bătrânii numai ne 'neurcă, ne o'păses. Ei n'au ieșit din culcușul satului. Nu știu ce e 'n lumea mare.“

Așa grăi Ioan Cleanță. Și de atunci, nici să pus jar în satul tineretului.

„Așa este. Are dreptate Cleanță“, se sbeșugăiau odraslele bătrânilor.

Și au dat buzna, care de care mai iute, mai îndrăzneț, să prindă scaunele de conducere ale satului.

Dar, cum satul era mare, tineret mult, scaune mai puține, decât-i imbulzitori, a urmat o scenă se 'ntâmplă ori de câte ori pe un scaun ar ședa doi sau mai mulți.

Imbulzeala prea mare a peșitorilor, în jurul unei fete de măritat, lasă ori fata nemăritată ori peșitorii cu bușele umflate și cu ghimpii ascuțiți și dușmăniei implântați în inimă.

Așa-i și cu peșital lecurilor de mărire. Cei care oșei, în orbirea mândriei, se'agătează, cei rămași pe din afară, și în minte și coc nemulțămirea.

Așa s'a întâmplat și în satul fără nume. Bătrânii cumișii de vreme și de pășanii s'au retras la vetre și pedmoale. Cei ajunși la tistii s'au lăsat la pene, iar cei rămași pe din afară, așteptau ceasul răsunării. Ca așa împărțea și putrivire, carul satului scârțâia arăt. În zadar încercau preoții și învățătorii să-l ungă, adesea să împace pe oameni unii cu alții, părea că în loc de unt de lemn, se toarnă pe rană vitriol și gaz. Căci prea erau tinere mințile celor din luptă și prea aprins sângele lor.

S'a 'ntâmplat, ca în vremea hărțuțiilor și-a secolă tu, să șod eu“, să deo Dumnezeu, ca o încredere, un potop ca și care nu s'a pomenit altu.

Năvala și furia apelor au spălat ceastele dealurilor, ducând cu ele balovani, tufari și tot ce le-a stat în cale. Podurile și punțile satului au ajuns în al treilea hotar. Gardurile n'au mai fost găsite, iar pășanurile au fost culesse de prin săveniile împedemelte și neroite.

În urma potopului a rămas un pustiu, în care nici căinii nu mai lătrau. Cu atât mai puțin să mai venea oamenilor să sâmbească.

Dar satul și hotarul nu puteau rămâne ciudățite, fără pedete, fără căi și drumuri. Cu atât mai mult, că era toial lucrului în câmp și carile nu puteau ieși din ogrăzi. Timpul nu sta în loc, aliel lucrul nu se putea lăsa așteptat.

Căpeteniile satului au încercat să-și facă istoria: au pus să bată toba în sat, ca din fiecare casă să lese omul cel mai tare, cu lopată, săure și târnăcopul în mână la lucrul satului. Și, ca să fie îndemnul mai aprig, au mai poruncit să se mai adauge și vorbele necesitate: „câ va fi val și omul de ocol va accată 'porunca“.

Când au sunit bătrânii această amenințare de război, le 'lăsa omul se cerea cea mai deosebită curajenie, elătând din plote șugăiau

peste gardurile rămase încă în picioare: Aștia au dat cu oștea 'n zid.

Iar dacă bătrânii s'au mulțumit cu vorba, au așa a făcut tineretul, cel care trebuia să prindă săcurea, târnăcopul în mână și să-și pună osul pentru desfundarea drumurilor, construirea podurilor, podetelor.

Ca împunși de viespi, săriră în gura mare. „Jos cu ei, jos cu ei! Alții la rând!“ Cei amenințați, cunoscându-și oamenii și-au dat mulțumita. Cei cari le-au urmat, fiind mai cu șfială, au lăsat-o mai domol, dar nici lucru mare n'au isprăvit.

În anul acela lucrul câmpului a mers greu de tot. Mai multe care stricate, roți rupte, bei schiopi, bucate și nutrețuri răsturnate în găle și neroxie, decât doine și chiuțuri drăgăstose, ca în alți ani. Și cum răul nu vine niciodată singur, ci cu altul legat de col distai, s'a întâmplat ca din schimbarea cursului apelor, să se iște și un proces al satului cu comuna vecină. Cei din satul vecin ziceau, ca prin mutatul vadului, ei pierd o bună bucată din pământul hotarului lor. Cei de dincoace de apă spuneau, că răul abia acum și-a găsit matca cea veche. Deci nu au de lăsat nici o palmă din ceoace a făcut dreptatea cerească.

Încăpățânați unii, tari la bostan ceilalți au pornit proces. Și ține-te la drumuri, mărturii, amânări, cheltueli, gâlcoviri, amenințări. Satul vecin se prezenta totdeauna prin mărturii încărunțite, oameni pățiți, care știau multe și-și aduceau aminte de multe. Cel fără de nume, adică satul din istoria noastră, era reprezentat prin niște tineri, cari numai ieri-alaltăeri se jucau de-a „ogoiul“ și de-a „picu.“

Mărturiile bătrânilor trăgeau greu în câmpăna judecării, față de legăimările tineretului, ca: așa o zia tata... așa mi-au spus bătrânii!

Dar unde vi-s bătrânii de care pomeniți?... întreba, odată, așa dintr'o doară, judecătorul pe tânărul, mai mare al satului. Aceasta rușinat se prefăcu, că nu înțelege întrebarea și nu răspunde.

„Nu cumva ti aveți undeva ascunși, ca 'n poveștea plină de înțelepciune, de unde ti sceateți numai la nevoie mare?... mai întreba judecătorul.

Tânărul avu atunci un curaj vrednic de lăudat.

„Nu, demnule judecător, nu i-am ascuns. Li avem între noi, numai cât i-am delăturat din locurile de conducere. Ne-am crezut atotștiutori, ne-am lăsat duși de invelburarea sângelui și acum plătim greșala.“

Judecătorul înțelese întoarcerea rătăcitului. Hotărî e altă chemare de martori. Când s'au prezentat și bătrânii celuilalt sat în fața crucii, câmpăna judecării apăsa în câștigul acestora. De atunci, în satul de care pomeneam la începutul istorisirii, și copiii știu, că vai de conducerea în care pe lângă tineri nu e și o jumătate din bătrâni

Potrea Dascălul

Rămășițe scumpe

Cununa de spini a Mântuitorului — Haina și giulgiul în care a fost înfășurat sfântul lui trup

Cei morți trăiesc în sufletul nostru prin lucrurile cari ni le-au lăsat. În hainele, în pomul din fața casei, în uneltele rămase copilul cinstește amintirea tatălui său. Unele din ele li sunt scumpe și nu le-ar da pentru cât bun li în lume.

Sunt acestea niște amintiri și unul fiecare din noi, le cinștim mult. Cinștim apoi și mai mult lucrurile rămase de la oamenii cari au dus viață cu adevărat sfântă și pe cari biserica li preamărește și i-a așezat în rândul sfinților. Mai prețioase decât toate sunt însă lucrurile rămase de la Mântuitorul Isus Hristos. Lecurile pe unde El și-a purtat pașii au devenit azi locuri de închinare pentru toți cari merg acum pe acolo, iar lucrurile pe cari el și-a purtat sfintele lui mâni au ajuns mai prețioase decât toate comorile lumii.

Multe din aceste lucruri se păstrează și sunt minunate îndemnuri pentru întoarcerea la Cristos. Mai sunt apoi și o puternică dovadă împotriva acelor cari ar încerca să tăgăduiască, viața, patimile și moartea lui Isus Cristos.

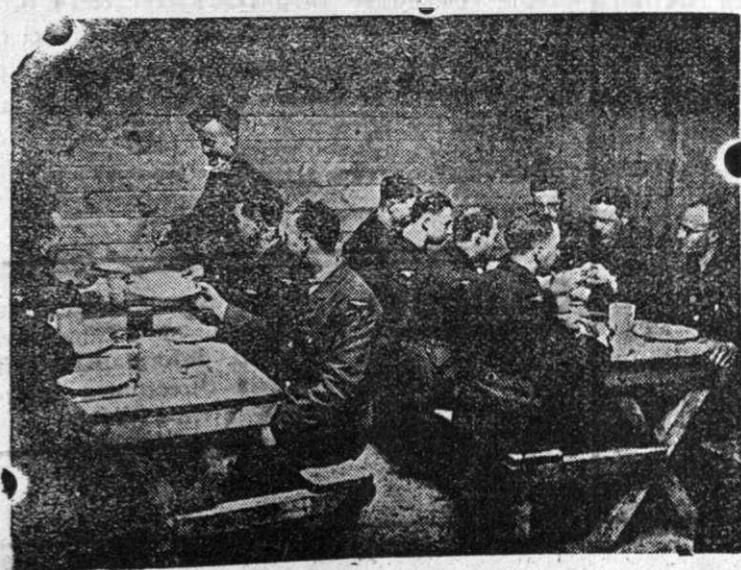
Sfânta cunună de spini, pe care Cristos a purtat-o pe frunte la ziua răstignirii se află în biserică Sf. Capelă din Paris. Spinii de atâta vreme au căzut cu toții, a mai rămas doar un mic rotogol de tulpinițe mici, legate între ele din loc, în loc, cu alte tulpinițe. Are o lărgime de 21 cm. și este așezată pe un săntuleț săpat într'o tablă de aur. La Paris această cunună a fost adusă din Constantinopol. Se crede că în timpul cruciatelor ea a ajuns în mâna împăraților latini din Constantinopol, care apoi au dăruit-o regelui Ludovic al IX-lea din Franța.

Afară de acestea mai sunt o mulțime de lucruri cari ne amintesc sfintele patimi ale Mântuitorului. La Santa Croce, lângă Roma, se păstrează unul din piroanele răstignirii. În orașul Trèves din Franța e haina lui Isus. La San Satran e scara din palatul lui Pilat, pe care a coborît-o Isus, bătut și plin de sânge. Iar la Roma se află tăblița de lemn de cedru pe care au fost scrise în evrește, grecește și latinește cuvintele: Isus Nazarineanul, Regele Iudeilor.

Tot în Italia la Torino se găsește giulgiul sfânt cu care a fost învălit trupul lui Cristos când a fost coborît în mormânt. Pe acest giulgiu a rămas întipărit întreg chipul lui Isus, urmele rănilor și loviturilor primite.

Pânza aceea de in, pe care Iosif din Arimathea a cumpărat-o să fie drept giulgiu de moarte Mântuitorului, este și astăzi.

Poftă bună

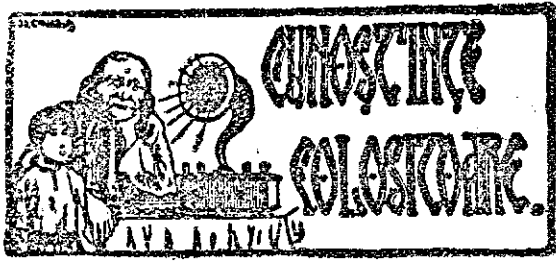

Soldați englezi la masă. După munca grea din cursul zilei, odihna și masa vin ca o mare ușurare pentru soldați. Viața este aceeași pe front în fiecare zi: Muncă încordată și instrucție pentru a fi oricând gata atacurilor dușmano, despre cari nu știu când pot să se întâmple.

Aproape o mie de ani n'a fost știută de nimenea. Se spune că a fost ridicată de Sfântul Petru din mormânt, în dimineața învierii, iar de atunci credincioșii au ținut-o ascunsă și au trecut-o din mână în mână, ca pe o comoară de mare preț. În veacul al zecelea a fost adusă în mare taină la Constantinopol.

Pe ea se vede chipul lui Isus așa cum a fost în ziua patimilor: plin de răni și de sânge, încununat cu spini, palmuit și lovit cu mâinile și picioarele găurite de piroane, cu osul nasului rupt, cu părul capului încâlcit în chiaguri pe sânge.

Intresgă Evanghelia trăiește parecă în fața acestor lucruri sfinte. Trăiește simplu, duios și înfricoșător, așa cum au fost și viața și patimile aceluia care le-a avut. Ne arată apoi că evangheliștii au spus numai adevărul curat, atunci când au scris și n'au pus dela ei nici măcar un cuvânt peste cele întâmplate.

Ingrijirea pomilor degenerați

Din cauza gerului mare, ce a fost în iarna aceasta, au suferit pe alocurea pomii roditori. Stricăciuni mai mari n'au fost făcute în plantațiile joase, în deosebire în celea de pe lângă văi.

Au suferit mai mult de ger: piersecii, cașișii, gutușii, nucii și prunii. Pe alocurea au suferit și merii din varietățile mai fine, cum sunt merii Ionathun. Pagubele nu se pot vedea decât ceva mai târziu și deci și lucrările de îngrijire nu se pot face decât după ce a început să dea frunza.

La pomii ce se bănuiesc că au suferit de ger nu se va face tăiere decât atunci când se observă bine locul de unde încep să dea mugurii. În cazul când mugurii vor eși pe crengile din coroană, se va tăia partea uscată a crengii, până deasupra mugurelui, lăsând un ciot din creangă de un lat de palmă, de care se va lega mlădița tânără, pentru a nu fi ruptă de vânt sau de paseri. Se va căuta pe cât se poate ca să lăsăm un mugur care este înăuntrul crengii, adică spre mijlocul coroanei, deoarece acesta se va desvolta cu mult mai bine și nici nu se va desbina așa ușor ca unul din afară.

Când a crescut lăstarul de o schioapă, se va lega frumos de ciotul uscat și se vor plini ceilalți lăstari de desupt ca să rămână toată puterea la unul singur.

Dacă pomul a suferit de îngheț mai mult, fiindu-i degenerată și tulpina, totuș va da un lăstar mai de jos, de unde a fost acoperit de zăpadă. În acest caz vom avea de grijă ca lăstarul ce l-am ales să fie din partea altoită nu din cea sălbatică. Vom tăia deci tulpina întreagă, lăsând și la ea numai un ciot, de care vom lega lăstarul până ce se va întări mai bine.

În felul acesta vom lăsa mlădițele să se desvolte până în luna Iunie-Iulie, când vom tăia cu grijă, fie cu un foarfece fie cu un șrez, toate cioturile până în dreptul mlădițelor. Tăieturile se vor netezi cât mai bine cu un cușit ascuțit și se vor unge cu puțină ceară, legându-le în așa fel ca apa să nu poată face stricăciuni și ca tăietura să poată fi vindecată cât mai în grabă de mlădița tânără.

Cu această ocazie la pomii la cari s'a tăiat tulpina și la cari urmează să le formăm altă tulpină, așezăm câte un par bun de care legăm mlădițele.

Lăstarii tineri vor crește foarte puternic în acest an, căci au multă sevă (măzgă), dar vor putea fi opriți în această creștere de purceci de frunze.

Îndată ce se vede această primejdie va trebui să stropim lăstarii cu un amestec de petrol și săpun sau cu zeamă de tutun și săpun.

La pregătirea acestor zemuri, trebuie să se știe bine cum se face amestecul de săpun și petrol, ori tutun și săpun, căci se poate întâmpla ca în loc să le facă bine stropirea să le facă și mai rău.

Urmând aceste sfaturi, într'un an de zile livada de pomi se va reface.

Ing. agr. **Al Pop**
Șeful Ocolului agricol — Blaj.

Fel de fel

O floare care se mută

În nisipurile Siriei și Arabiei trăiește o floare ciudată care se mută dintr'un loc într'altul. Locuitorii din părțile acelea îi zic trandafirul de Ierihon. Această plantă absoarbe apă. Când seceta este mare, atunci frunzele cad și ramurile se lasă în jos, formând un fel de ghem pe care vântul îl rostogolește dintr'un loc într'altul. Dacă ajunge într'un loc cu umezeală, atunci ghemul se desface și trandafirul de Ierihon îmboboceste și înflorește din nou.

Cum se socotește lățimea unei brazde?

Socoteala aceasta se face după adâncimea brazdei. Întotdeauna între lățimea și adâncimea brazdei este legătura de 1 la 1,4. Se înmulțește adică adâncimea brazdei cu 1,4. De pildă plugul ară la 10 cm. adâncime. Lățimea brazdei va fi de 14 cm.

Când nu stau la muls vacile

Pentru a face vacile ca să stea la muls, luăm o pânză muiată în apă rece și o punem pe spinarea vacii. Îndată ce simte răceala, vaca stă la muls și lasă tot laptele.

Furnici cari fac plugărie

În Mexico și Texas (America) trăiesc un fel de furnici, cari strâng în cuiburile lor sămânța unei ierbi. În vremea când această iarbă se coace, furnicile ca niște adevărați plugari se duc de o cosesc. Taie cu gura firul de iarbă și adună apoi boabele cari se risipesc pe pământ. Aceste furnici sunt însă plugari harnici cari își plivesc sămânțurile lor. În jurul cuiburilor nu lasă să crească nici o iarbă sau buruiană, numai iarbă de care au lipsă. — Mari și minunate sunt lucrurile lui Dumnezeu!

Se caută

o bucătăreasă pricepută la Internatul Liceului Comercial de băieți. Informații se pot cere dela Direcțiunea Internatului.

Poșta gazetel

Bud Vasile—1898. Banii trimiși de Dta s'au primit la gazetă și despre aceasta ai fost înștiințat în poșta gazetel în Nr. 9 din 3 Martie 1940 însă din greșală s'a tipărit Rud Vasile în loc de Bud Vasile.

Păr. Ioan Ciomaș-Beriu. Dela Casieria Clerului din Lugoj am primit suma de 720 Lei, care am repartizat-o în modul următor: 120 Lei pe 1933, 150 pe 1934, 150 pe 1935, 150 pe 1936 și 150 pe 1937. Mai aveți restanță pe anii 1938 și 1939.

Alexă Pop-Făget. La reclamația noastră la poșta ni-s'a răspuns că factorul poștal comunal care era până la 1 Aprilie la Făget a luat totdeauna în seamă, în regulă gazetele și că prin urmare numai el poate fi deviat pentru neprimirea regulată a gazetelor. Trageți-l deci pe acela la răspundere.

Gheorghe Martin, Canton-Ohio America, nr. 3900. Aveți dreptate, am căutat în registrele vechi și am aflat că Dvoastră vă merge foaia numai din 9 Aprilie 1938, deci aveți restanță pe 1938 Lei 225, pe 1939 Lei 500 și pe 1940 Lei 300. Când ne trimiteți banii vă rugăm să ne scrieți că lui I. Boleriu cine-l sunt moștenitorii.
Luca Nan Alimpia-Fa U. S. A. Nr. 4884. Am primit scrisoarea și banii, sunteți achitați până la 31 Dec. 1939.

Fernea Ioan-Ardusat. În 3 Aprilie 1940 Vam trimis 10 calendare, cu toate că banii trimiși de Dta s'au primit în contul abonamentului. Calendarele le-am trimis în cinste, ca să le împarți abonaților gazetei „Unirea Poporului.” Dta te-ai grăbit însă cu returnarea lor, fără să desfaci măcar pachetul, în care era scrisoarea cu lămuririle trebuincioase. Cu graba Dta ai păgubit și pe ceilalți abonați din comună.

Marla Graur m. Cluj nr. 6971. Gazeta Va merge începând cu 20 Aprilie 1940 și abonamentul expiră în 20 Aprilie 1941.

Chităm cu mulțumită următoarele abonamente câte 150 Lei:

Scridon V. 6788, Stan N. 6914, Parohia Uzulchiș 6920 și 6613, Dunca I. A. 6485, Câmpean G. 925, Ciborean Șt. 6213, Atanaslu M. 3153, Rozica 6936, Miron A. 5092, Dragoș V. 6509, Nistor Iosif 2322, Simion I. 668, Mesaroșu I. 4910, Gocan L. 6946, Achim V. 6494, Parohia rom. unită Valea-Lungă, Cmeciu M. 6947, Vagan V. 5676, Sălăgean D. 6948, O. par. Odorheiu, Barna S. 6959, Muntean P. 896, Suciu I. 2523.

Alte sume:

Filon S. 6405 Lei 75, Vlad I. Glâmbocă Lei 300, Demeter Kis Aurora III. 5684 Lei 1120, Bolchiș Gh. C. 249 Lei 104, Anslie P. 6328 Lei 100, Cotoi I. 4456 Lei 300, Of. par. Galos-Petru Lei 350, Plut. Mărcuș I. 5713 Lei 300, Albu Gh. 5148 Lei 453, Bulbac O. 6940 și 6941 Lei 225, Fulcea O. 6038 și 6939 Lei 300, Rom Gh. 4990 Lei 100, Tăbăcariu D. 6943 Lei 75, Pop V. 98 și 6942 Lei 176, Cupșe S. 4496 Lei 460, Văd. E. Mihalea 2543 Lei 225, Pauletti S. 691 Lei 300, Bis. rom. unită Budești Lei 450, Of. par. Ferneziu Lei 75, Cosma L. 6252 Lei 80, Fl. Dr. Maniu 6057 Lei 375, Alexandru I. 1033 Lei 250, Jura Gh. 5927 Lei 300, Romila Gh. C. 196 Lei 300, Steț Gh. 3403 Lei 450, T. Perlam Paulsboro 3592 Lei 300, P. Isac Paulsboro 5362 Lei 300, R. Perlam Paulsboro 1891 Lei 300 și Casta Demescu Paulsboro 3820 Lei 300.

Se caută un administrator și practicant la fermele fundamentale din Blaj

Cu termenul de 1 Mai 1940 se publică concurs pentru ocuparea unui post de administrator și practicant la fermele fundamentale, pendinte de Metropolis Română Unită din Blaj.

Practicantul va putea fi repartizat, după necesitate, la oricare fermă.

La acest post pot reflecta absolvenții unei școli interioare ori medie de agricultură sau horticultură. Preferință vor avea concurenții cu oarecare practică în agricultură, silvicultură și care au făcut armată și au implinit etatea de 30 de ani.

Cererile se vor înainta pe adresa Administrației Centrale Capitulare, însoțite de următoarele acte:

1. Extras de naștere.
2. Certificate de studii.
3. Certificatele despre eventuala practică făcută după terminarea studiilor.
3. Atestat de moralitate dela preot.

Numirea este provizorie, iar definitivarea urmează cel puțin după un an, în cazul dacă concurentul coresponde.

Blaj, la 4 Aprilie 1940.

51 (3-9)

ADMINISTRAȚIA CENTRALĂ
CAPITULARĂ